

Hồi Hai

Long Xà Qui Tụ Thành Trường An

Tào trong một gian sương phòng nơi hậu viện, hai người ngồi xuống một chiếc bàn vuông.

Tạ lão ngũ ra chiều nôn nóng khẽ hắng giọng nói:

- Món hàng mà công tử đã nói...

Do Nhân Kiệt ngẩng lên mỉm cười nói:

- Ngũ gia biết võ công chứ?

Tạ lão ngũ thoáng ngần người:

- Công tử hỏi vậy là có ý gì?

Do Nhân Kiệt vẫn mỉm cười:

- Nghe nói một người biết võ công chỉ cần nhẹ nhàng cất tay là có thể khiến cho đối phương thọ thương hoặc táng mạng, có thật vậy chăng?

Tạ lão ngũ đảo tròn mắt, như chợt hiểu ra, vội nói:

- Vâng, vâng! Các vị tiêu sư trong tệ cục quả là có võ công như vậy. Hàng hóa mà giao cho tệ cục áp tải, cam đoan không bao giờ xảy ra việc thất thoát, xin công tử cứ yên tâm.

Do Nhân Kiệt chẳng tán đồng mà cũng không phản đối, nói:

- Còn như những kẻ võ công cao cường, hãy còn có một môn thủ pháp gọi là Phân cân thố cốt, có thể khiến cho kẻ địch đau đớn quần quại, sống dở chết dở, rất là ghê gớm...

Tạ lão ngũ rợn người toát mồ hôi lạnh, bất giác chau mày nói:

- Công tử...

Do Nhân Kiệt chú mắt chậm rãi nói tiếp:

- Ngũ gia đã từng nếm qua mùi ấy chưa?

Tạ lão ngũ theo phản ứng tự nhiên rụt người ra sau, đưa mắt nhìn ra cửa.

Do Nhân Kiệt bỗng vung tay, chộp cánh tay đặt trên bàn vừa định rụt xuống của Tạ lão ngũ, thoáng dồn chân lực lạnh lùng nói:

- Chúng ta hãy thử từ cánh tay này trước.

Tạ lão ngũ tái mặt, run giọng van xin:

- Xin công tử tha mạng!

Do Nhân Kiệt vận thêm công lực buông giọng sắc lạnh:

- Giờ xin tha mạng hãy còn sớm lắm. Khi nào người thật sự ngoan ngoãn vâng lời, bốn công tử tự sẽ nhận thấy được.

Tạ lão ngũ co rúm người, rên rỉ nói:

- Xin công tử nương tay cho, tiểu nhân đã thật sự ngoan ngoãn vâng lời rồi đây.

- Chưa chắc đâu!

- Chắc, chắc mà...

- Thật sự đã đủ rồi ư?

- Vâng, đủ rồi, đủ rồi...

- Nghe nói Vương công tử hôm nay có việc mừng phải không?

- Vâng, mừng tuổi ba mươi.

- Vậy là hãy chưa đủ. Đừng vội! Chúng ta hãy thư thả, bây giờ thế nào, đã đau đến tận tim chưa?

- Ối, tiểu nhân không còn sống được nữa...

- Chưa nghiêm trọng đến vậy đâu. Nghe nói ngũ gia có giọng hát rất hay, hãy hát một bài nghe thử nhé? Cứ hát bài “này liễu má đào, dung nhan diễm tuyệt” gì đó được rồi.

Tạ lão ngũ sửng sốt:

- Ồ, thì ra công tử...

- Vậy đủ rồi, hãy nói tiếp đi!

- Xin công tử hãy buông tay ra trước đã.

- Cứ giữ nguyên như vậy cũng không sao!

- Việc này chỉ trách ả nữ nhân ở trong của Vương công tử thôi.

- ả nữ nhân nào? Hãy nói cho rõ.

- Thê tử của Vương công tử ấy.

- Thế nào?

- Y thị cũng xuất thân từ thế gia, lại cứ thích dùng ngón ấy để được chồng cứng chiều, phàm người con gái nào Vương công tử để mắt đến là y thị dùng mọi cách tác hợp...

- Vị cô nương hát dạo kia hiện ở đâu?

- Tiểu nhân cũng không được rõ, nhưng đây không phải là lần đầu. Theo như những lần trước, rất có thể là giấu trong phòng ả nữ nhân kia.
- Nghe đâu lần này công lao của ngũ gia cũng chẳng nhỏ phải không?
- Đó là vì tiểu nhân uống quá nhiều rượu, nhất thời hồ đồ quả tình là không ngờ vị cô nương ấy lại có mối quan hệ với Trầm công tử.
- Phòng ngủ của ả nữ nhân kia ở đâu?
- Dường như ở trên ngôi lầu nhỏ từ đây đi vào.
- Nếu bây giờ chúng ta cùng đi vào, ngũ gia vẫn ngoan ngoãn vâng lời chứ?
- Vâng, vâng!
- Ngũ gia không cần biết ta cần ngũ gia đi cùng để làm gì ư?
- Tùy công tử dặn bảo.
- Có bao nhiêu a hoàn hầu hạ nữ chủ nhân ấy?
- Dường như là hai.
- Vậy thì ngũ gia hãy nghe cho rõ. Vào đến nơi trước hết ngũ gia hãy gọi ả nữ nhân ấy ra, làm ra vẻ sợ sệt giới thiệu kẻ này là Trầm công tử ở Thượng Thư phủ, bảo là đã xảy ra một việc quan trọng. Hai a hoàn bảo một đi pha trà, một đi mời Vương công tử dẫn theo nhóm bạn thân vào đó.
- Tiểu nhân nhất định làm theo y lời.

o O o

Trong đại sảnh, Vương công tử đang hớn hở với rượu ngà say, bỗng một a hoàn theo hầu phu nhân đến gần nói:

- Phu nhân mời công tử vào trong một lát.

Wương công tử khoát tay:

- Còn sớm mà!
- Tà ngũ gia cũng ở trong ấy.

Wương công tử ngạc nhiên:

- Tên ấy đã say đến lú lẫn rồi hay sao? Hắn đã bảo ra ngoài gặp khách, tại sao lại vào trong phòng của vợ ta?

Ả a hoàn lúng túng:

- Thần thái của ngũ gia dường như rất khác lạ... À, phải rồi! Phu nhân còn dặn là tốt hơn hết công tử hãy dẫn theo mấy người vào...

Vương công tử bèn quay sang mấy tiêu sư của Long Uy tiêu cục ngồi bàn bên, cùng nhóm người luôn theo bên mình, đánh mặt nói:

- Mọi người hãy theo bốn công tử vào trong xem thử.

Thế là một hàng người nối tiếp nhau, chốt lát đã ra đến hậu viện.

Trong hậu viện yên tĩnh lạ thường, chẳng thấy một bóng người nào cả. Mọi người thấy đều đưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Vương công tử ngoảnh lại nhìn ả a hoàn tức giận hỏi:

- Họ đâu?

Ả a hoàn cũng ngớ người, ấp úng đáp:

- Có thể là ở trong nhà!

Vương công tử khoát tay, dẫn mọi người xô cửa bước vào.

À, đây rồi! Có cả nữ chủ nhân và Tạ ngũ gia, trên một chiếc giường quý phi. Tạ ngũ gia hai tay đang ôm chặt lấy nữ chủ nhân nằm dưới đang giãy giụa, hai người đều không còn mảnh vải trên người.

o O o

Đêm hôm ấy, trong chiếc xe ngựa đang phóng đi về hướng tây, Kim Tố Liên đẩy nhẹ Do Nhân Kiệt một cái, nũng nịu nói:

- Thôi đừng giả vờ ngủ nữa!

Do Nhân Kiệt mở choàng mắt cười nói:

- Ai giả vờ ngủ? Chỉ nằm dưỡng thân thôi.

Kim Tố Liên giận dữ:

- Vậy câu hỏi của tiểu muội vừa rồi, đại ca có nghe thấy không?

- Ai bảo là không nghe hả?

- Đã nghe rồi sao không trả lời?

Do Nhân Kiệt cười bẽn lễn:

- Hãy lặp lại một lần nữa được không? Thú thật là... ngu huynh nghe thì có nghe đấy, nhưng... đang mơ màng... không nghe được rõ lắm.

Kim Tố Liên bực tức thật sự:

- Vậy mà còn nói là đã nghe. Tiểu muội hỏi lúc ở trong Vương phủ, đại ca đã đưa tiểu muội ra bên ngoài bờ tường, sao lại quay trở vào lâu vậy?

- À, có gì ngoài cái việc ấy đâu. Chỉ cần nhắm mắt lại suy nghĩ là hiểu ngay thôi.

- Đã giết chết họ ư?

Do Nhân Kiệt khề hắng giọng:

- Có thể nói là như vậy!

Kim Tố Liên hỏi vặn:

- Có thể nói như vậy nghĩa là sao?

Do Nhân Kiệt lại hắng giọng:

- Bởi có loại người bẩm sinh đã gian ác, nếu chỉ cho một dao là xong thì dễ dãi quá. Cho nên... hãy nói khề một chút, gia gia Liên muối đang ngủ ngon giấc.

Kim lão lắc đầu, vẫn nhắm mắt nói:

- Không sao, lão hán cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần thôi.

Kim Tố Liên phì cười, bụm miệng nói:

- Bây giờ thì còn lý do gì để từ chối nữa không nào?

Do Nhân Kiệt ngoảnh sang, nửa thật nửa giả nói:

- Bây giờ xin nói một điều quan trọng hơn hết. Do mỗ chỉ có thể đưa người chạy đến Phù Phong thôi. Từ Phù Phong trở đi, hai người phải tự lo liệu lấy thân đấy.

Kim Tố Liên mắt chợt đỏ hoe, cúi đầu nói:

- Đã không giữ được thì biết làm sao hơn!

Kim lão khề dề hắng, ngồi thẳng lên, mở mắt ra nói:

- Tố Liên nói không sai. Mỗi người đều có chí hướng riêng, ép buộc cũng vô ích. Có điều vì lẽ gì lão đệ cứ nhất định phải quay trở về Trường An, có thể cho hai ông cháu này biết được chăng?

Do Nhân Kiệt thản nhiên đáp:

- Văn sinh cần phải tìm kiếm một người.

Kim lão vỗ đùi đánh đét:

- Hãy nói mau, người cần tìm kiếm đó là ai? Trong thành Trường An hiện nay dám nói không một người nào quen biết nhiều bằng Kim lão này.

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Người này không phải là ở Trường An.

Kim lão ngạc nhiên:

- Vậy thì lão đệ...

Do Nhân Kiệt cười áo nảo:

- Bởi Trường An là một nơi đông đúc và nhiều người qua lại, tin tức linh thông, việc dò la tương đối dễ dàng hơn.

Kim lão chú mắt hỏi:

- Người ấy danh tánh là gì?

Do Nhân Kiệt so vai:

- Có nói ra thì cũng vô ích, người ấy là một vị tiền bối cao nhân trong giới võ lâm tên là Liễu Tử Phong, ngoại hiệu là Tiêu Dao Thư Sinh, có lẽ lão nhân gia cũng chỉ mới nghe nói đến lần đầu phải không?

Kim lão lẩm bẩm:

- Tiêu Dao Thư Sinh Liễu Tử Phong? Ừm! Danh hiệu ấy quả là hết sức xa lạ.

Ngẩng lên lão nói tiếp:

- Lão đệ tìm người ấy chi vậy?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Theo lão nhân gia thì sao?

Kim lão gật gù, như đã hiểu ý, song vì chẳng giúp gì được, đành im lặng không nói nữa.

Kim Tố Liên bỗng hỏi:

- Đại ca định cư trú tại đâu trong thành Trường An?

Do Nhân Kiệt đáp ngay:

- Long Uy tiêu cục!

Kim Tố Liên như chưa nghe rõ, hỏi lại:

- Đại ca nói là ở đâu?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Lấy làm lạ phải không?

Kim Tố Liên trở mặt:

- Chẳng lẽ không lạ sao?

Do Nhân Kiệt bật cười:

- Lạ ở chỗ nào?

Kim Tố Liên nhướn mày:

- Đại ca đã bảo Vương công tử chính là đệ phụ của Mã đại cục chủ Long Uy tiêu cục, Vương công tử sở dĩ dám lộng hành chính là cậy vào thế lực của Long Uy tiêu cục, đã vậy tại sao đại ca lại còn muốn vào trong ấy nữa?

Do Nhân Kiệt cười cười:

- Hãy hỏi thử gia gia xem lão nhân gia ấy có hiểu lý do bên trong hay không?

Kim Tố Liên liền quay sang Kim lão hỏi:

- Gia gia có nghe chưa?

Kim lão gật đầu:

- Rồi! Nhân Kiệt cần dò la là việc trong giới võ lâm, cần tìm kiếm là người trong giới võ lâm, đi lại trong tiêu cực sẽ hết sức tiện lợi.

Kim Tố Liên vỗ lể:

- À, ra vậy!

Kim lão nhìn Do Nhân Kiệt nói tiếp:

- Lão đệ tự tin có thể vào được ư?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Mưu sự tại nhân, một tiêu cực chứ đâu phải là một vương phủ, thiết nghĩ cũng chẳng khó khăn gì đâu.

Kim lão gật đầu:

- Lão đệ định vào đó với thân phận gì?

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Văn sinh vẫn chưa quyết định.

Tối hôm sau, xe đã đến Phù Phong. Do Nhân Kiệt thanh toán tiền nong, rồi bảo chiếc xe ngựa quay về Trường An. Sau đó, lại thuê một chiếc xe khác dặn dò hai ông cháu hãy tiếp tục sử dụng cách thức này để giữ an toàn, đến mỗi nơi lại thay một xe.

Xong xuôi, chàng mới hẹn với hai ông cháu ngày gặp lại. Sau đó quyến luyến chia tay nhau.

Ba hôm sau cũng khoảng thời gian ấy, Do Nhân Kiệt lại về đến Trường An.

Thật không ngờ, chỉ mới hai ba hôm mà trong thành Trường An lại nổi lên làn sóng sôi động khác.

Việc thứ nhất là năm sáu hôm trước, việc xuất hiện của lão nhân áo xanh thân bí đã lan truyền đến Lạc Dương Đông Kinh, một trong Kim Bút Tứ Hữu là Lưu Tinh Cảnh Nguyệt Lang Tinh Kỳ hay tin lập tức đang đêm đến Trường An, hiện đang trú tại khách điểm Hồng Tân ở đại lộ Đông, chuẩn bị điều tra hành tung của lão nhân áo xanh.

Việc thứ nhì là Thượng Thư phủ ở phường Đại Bài nghe nói có người đã mạo danh công tử vào trong Vương phủ gây chuyện động trời. Lão Thượng Thư vô cùng tức giận, đã ra lệnh cho các nha môn hữu quan tức tốc truy lùng, đồng thời còn yết bảng bố cáo, người nào bắt được kẻ mạo danh ấy sẽ được trọng thưởng một ngàn lạng bạc.

Việc thứ ba là Long Uy tiêu cục đã phái ba tiêu sư đắc lực khắp nơi truy lùng một tên tiểu tử đã bịa đặt với những người tụ tập trước khách điểm Thái Bình là lão nhân áo xanh đang đại náo Long Uy tiêu cục, kết quả đã báo hại tiêu cục phải hết lời giải thích mới được êm chuyện.

Việc này tuy không có gì lớn lao, nhưng động cơ của kẻ gây nên chuyện thì hết sức đáng nghi ngờ. Do đó, Long Uy tiêu cục đã tuyên bố là bất cứ giá nào cũng phải tìm cho được tên tiểu tử ấy để truy tra minh bạch.

Sau khi hiểu rõ sự thật, Do Nhân Kiệt bất giác phì cười. Chàng không bận tâm đến các việc khác, chỉ muốn xem thử phẩm cách và năng lực của Lưu Tinh Cảnh Nguyệt Lang Tinh Kỳ như thế nào?

Do đó, chàng đến ngay khách điểm Hồng Tân với thân phận là một phú thương trung niên, thuê một gian phòng hạng nhất mang số bốn ở phía đông khu thứ nhì hậu viện.

Do Nhân Kiệt vừa mới nằm xuống nghỉ, bỗng nghe ngoài sân một gã phổ ky cất cao giọng hướng về phía gian phòng đối diện nói:

- Lang đại gia có trong phòng không? Có Mã đại cục chủ Long Uy tiêu cục gởi danh thiếp cầu kiến.

Gã phổ ky ấy gọi mấy lượt cũng vẫn không có tiếng trả lời, dường như Lang Tinh Kỳ đã đi khỏi rồi.

Do Nhân Kiệt thầm nhủ:

“Thảo nào Thái chưởng quầy ở khách điểm Đại An đã bảo Mã đại cục chủ này là một đại thiện nhân, xem ra y cũng rất khéo nguy trang bề ngoài. Người ta mới đến nơi đã gởi danh thiếp đến, thủ đoạn lấy lòng này thật khá khen cho vị đại cục chủ này lại giở ra được.”

Lát sau trời đã tối, Do Nhân Kiệt rời khỏi khách điểm, thả bước đi một vòng, nhân tiện ăn chút gì đó. Để phù hợp với thân phận “phú thương”, tuy chàng chỉ ăn một tô mì và uống nửa chén rượu để cho phổ ky thấy chàng có chút hơi men, mặt khác bởi đi đường vất vả, uống chút rượu cho dễ ngủ thì cũng tốt thôi.

Về đến khách điểm, một gã phổ ky cầm ấm trà đi theo vào hậu viện, cười giả lả nói:

- Lão gia hôm nay thật vui vẻ!

Do Nhân Kiệt ơ hờ nói:

- Giao tế thì phải vậy thôi!

Gã phổ ky khẽ hắng giọng:

- Tối hôm nay... lão gia có cần... một nàng để ngủ cho ấm không?

Do Nhân Kiệt khoát tay:

- Để ngày mai hằng tính, hãy mang một bàn toán đến đây. Ta phải tranh thủ trong đêm nay kết toán hết sổ sách trong nửa năm qua với các hiệu buôn tại đây.

Sau khi mang bàn toán đến, Do Nhân Kiệt thấy gã phổ ky cứ đi tới đi lui ngoài cửa sổ để phục vụ những người khách ở các phòng khác. Chàng bèn lấy một quyển nhạc khúc ra, giả vờ khảy bàn toán cho gã phổ ky khỏi sinh nghi, đồng thời cũng để nghe ngóng động tĩnh của gian phòng đối diện. Chàng đã biết Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Lang Tinh Kỳ hiện đang trú tại phòng số ba, đối diện với gian phòng của chàng.

Nhưng lạ thay, chàng đợi mãi đến canh một, những người khách trong các phòng khác hầu hết đều đã về đến mà vẫn không thấy bóng dáng Lang Tinh Kỳ đâu cả.

Do Nhân Kiệt không khỏi nghi hoặc thầm nhủ:

“Chả lẽ đây chỉ là một thủ đoạn của Lang Tinh Kỳ hay sao?”

Vâng, rất có thể vị Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Lang Tinh Kỳ này cũng nghĩ như mọi người, tưởng lầm lão nhân áo xanh chính là lão ma Thiên Yếm Tẩu đã giả dạng.

Nếu quả đúng như vậy thì hành động này của Lang Tinh Kỳ cũng không phải vô ích, đối phó với hạng người như Thiên Yếm Tẩu cần phải thận trọng là hơn.

Do Nhân Kiệt nghĩ ngợi, cơn buồn ngủ dần ập đến, mí mắt trĩu nặng, chàng bèn thổi tắt ngọn đèn dầu trên bàn, mặc nguyên áo quần nằm xuống giường.

Ngay khi ấy, ngoài sân bỗng có tiếng bước chân vang lên, tiếng của gã phổ ky:

- Mã cục chủ Long Uy tiêu cục khi nãy có đích thân đến đây, nhưng lão gia đã đi khỏi. Ông ấy bảo trưa mai mong lão gia hãy đến Trạng Nguyên Lầu hội diện.

- Còn ai đến tìm ta nữa không?

- Còn Tây Kinh tiêu cục và Song Yển tiêu cục cũng có phái người đưa danh thiếp đến, nhưng đó chỉ là hai tên phổ ky trong tiêu cục.

- Được rồi, người đi đi!

Sau đó là tiếng mở rồi đóng cửa, cùng tiếng bước chân bỏ đi của gã phổ ky, lát sau màn đêm lại trở về với sự yên lặng.

Do Nhân Kiệt đang lúc mơ màng, không muốn xuống giường nữa, lát sau chàng đã ngủ say.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Do Nhân Kiệt bỗng bị đánh thức bởi một tiếng cửa mở rất khẽ. Chàng chậm chậm mở mắt ra, song vẫn nằm yên không động đậy.

Đó là một kinh nghiệm giang hồ mà hai vi gia gia đã cho chàng biết. Nếu nghe thấy tiếng động đã vội phóng xuống giường, tất sẽ bị ám toán ngay.

Chàng trông thấy một bóng đen vừa biến mất trên cửa, nhất định là đã có người nhìn trộm.

Do Nhân Kiệt lập tức phấn chấn tinh thần, chàng có hai giả thuyết. Một là Lang Tinh Kỳ vì sự an toàn, đang thăm dò thân phận của những người khách trong các phòng khác. Tiếng động phát ra vừa rồi có thể là do Lang Tinh Kỳ đã cố ý gây ra. Bằng không thì đó là bọn tàn dư trong giới hắc đạo biết Tứ Hữu đã có người đến Trường An, đang định ra tay sát hại Lang Tinh Kỳ.

Trong hai giả thuyết trên, bất kỳ thuộc giả thuyết nào, có qua mà không có lại thì thật thiếu lễ độ. Đã có kẻ quan tâm đến chàng, lẽ nào chàng lại làm ngơ không đáp lại?

Do Nhân Kiệt nhẹ lặn người xuống đất, lẹ làng cởi bỏ áo bào, rút trường địch dưới gối ra giắt chéo vào bên lưng, đoạn lại mò lấy chiếc bàn toán to, bóp gãy cốt xương, vuốt lấy hạt toán, đựng đầy một túi. Đoạn chàng tung mình lên xà nhà, thò người ra ngoài ô cửa.

Lúc này trăng đã lên đến đỉnh đầu, từng áng mây đen lằng lằng trôi trên bầu trời, chàng chờ cho một áng mây đen che khuất ánh trăng, liền chỗi tay phóng lên mái nhà.

Do Nhân Kiệt ẩn mình vào trong tối, đưa mắt nhìn xuống dưới sân, bất giác lặng người.

Chỉ thấy trong sân bóng người lơ lửng, ánh thép chớp ngời, một nhóm đại hán áo đen bịt mặt chừng mười bốn mười lăm người, thấy đều lăm lăm một ngọn quỷ đầu đao trong tay, theo hình vòng cung bao vây trước gian phòng số ba, ngoài ra trên tường và các cửa ngõ, trong tối cũng như ngoài sáng, đâu đâu cũng có bóng người áo đen, nhiều vô số kể.

Bọn họ thấy đều ăn mặc như nhau, toàn thân võ phục đen, vải đen chít đầu, khăn đen che mặt, không thể phân biệt được ai là kẻ cầm đầu.

Lúc này dường như mới vừa dàn xong trận thế, chỉ nghe một người hoành đao lớn tiếng nói:

- Họ Lang kia, đừng chui rúc trong phòng nữa, có gan thì hãy ra đây mau. Kẻo Tây Kinh Nhị Thập Bát Tú bọn này mà nổi nóng lên là người chết chẳng toàn thân đấy!

“Tây Kinh Nhị Thập Bát Tú?”

Do Nhân Kiệt hết sức kinh ngạc, theo trí nhớ của chàng, dường như đây là lần đầu tiên mới nghe thấy danh hiệu này.

Chả lẽ hành động này của bọn họ là nhằm để dương danh trên chốn giang hồ hay sao?

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Hãy nói năng cho đàng hoàng một chút!

Chưa dứt lời, một bóng người từ dưới mái hiên phóng ra như tên bắn. Chỉ thấy ánh thép lấp loáng, gã áo đen ấy chưa kịp quay người lại thì đã bị chém vỡ sọ, máu tóc tung tóe, chết không kịp rên lên một tiếng.

Bọn áo đen kêu la thất thanh, sau đó quát tháo âm ỉ. Từ bốn phương tám hướng vung đao lao tới, lập tức bao vây Lang Tinh Kỳ vào giữa.

Qua lời kể của hai vị gia gia, Do Nhân Kiệt biết Lang Tinh Kỳ sở dĩ có danh hiệu là Lưu Tinh Cẩn Nguyệt thật ra có hai ý nghĩa. Bởi ông ta ngoài khinh công siêu tuyệt, còn có vũ khí là một đôi lưu tinh chùy.

Lưu tinh chùy là một môn vũ khí rất ít ai luyện tập, bởi môn vũ khí này có cả cương lẫn nhu, lúc thi triển luôn có sức phản hồi. Nếu người sử dụng không đủ hỏa hâu, kẻ thọ thương trước tiên thường là chính bản thân người sử dụng.

Do Nhân Kiệt tuy biết Lang Tinh Kỳ võ công trác tuyệt, song trước mắt kẻ địch đông thế này, cũng không khỏi thầm lo cho ông ta.

Thế nhưng, nỗi lo lắng của chàng là thừa, ngay khi bọn áo đen ồ ạt lao tới, Lang Tinh Kỳ nắm chặt đầu lưu tinh chùy, đầu kia quét ra, đồng thời xoay người thật nhanh, lập tức lưu tinh chùy tạo thành một vòng sáng bạc với đường kính khoảng một trượng.

Có mấy tên không biết sống chết cố gắng xông vào, kết quả kẻ may mắn thì buông đao lui ra, người xấu số thì vỡ đầu gãy cổ. Trong tiếng rú thảm khốc, lại thêm ba bốn tên táng mạng.

Do Nhân Kiệt giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Kim Bút Tứ Hữu quả nhiên danh bất hư truyền.

Bọn áo đen này không phải là những nhân vật cao minh, phải biết bất kỳ vũ khí nào cũng có ưu và khuyết điểm, ưu điểm của lưu tinh chùy là quét ra và thu về như ý, có thể công xa mà cũng có thể thủ gần, còn nhược điểm là rất dễ quán vào vũ khí đối phương. Kẻ địch đông đến hơn hai mươi tên, và đều sử dụng quỹ đầu đao có khoen tròn, nếu họ phân công vài tên khỏe mạnh vung đao sấn tới gần thì lưu tinh chùy sớm muộn gì cũng bị quán vào đao của một trong số ấy, những tên còn lại sẽ thừa cơ xúm nhau lao vào tấn công, như vậy Lang Tinh Kỳ ắt khó thể bảo toàn tính mạng.

May thay, bọn áo đen lại không hiểu lẽ ấy, trong thoáng chốc đã bị tử thương hết sáu bảy tên, không khỏi kinh hoàng bối rối, nhuệ khí lập tức giảm đi rất nhiều.

Lúc này tuy vẫn giáp công và quát tháo âm ỉ, song trận thế đã lơ lửng, người nào cũng cong lưng rút cổ, tiến hai bước nhưng lại lùi ba bước, mũi đao chĩa ra phía sau, tình trạng ấy dĩ nhiên đâu thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Lang Tinh Kỳ.

Chỉ thấy ông ta buông tiếng quát vang, đột nhiên thay đổi chiêu thức, hay tay một trên một dưới, song chùy tả thu hữu kích, hữu thu tả kích, phối hợp với thân pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, chớp nhoáng lại có thêm bốn năm tên áo đen ngã gục.

Bấy giờ hai mươi mấy tên áo đen đã ngã gục hết nửa số, số còn lại kinh hoàng bối rối, đôi lưu tinh chùy của Lang Tinh Kỳ lại càng thêm thần xuất quỷ mị.

Thế rồi chưa đầy nửa khắc sau, bọn áo đen may mắn còn sống sót chỉ chừng một phần ba thôi.

Bọn còn lại thấy đại thế đã mất, không còn chút hy vọng nào giành được phần thắng nữa, sau một tiếng huýt dài ra hiệu, lén tìm đường đào tẩu.

Lang Tinh Kỳ không có ý định giết sạch, bèn thu hồi lưu tinh chùy, quét mắt nhìn bọn áo đen thọ thương đang rên rỉ dưới đất, lắc đầu buông tiếng thở dài, quay người bước lên bậc thềm định trở vào trong.

Song ngay khi Lang Tinh Kỳ quay người, từ trên bờ tường phía bắc bỗng có một bóng người áo xám thân hình mảnh khảnh, tay cầm một đôi tam lang thích, im lìm lao nhanh đến, từ trên cao giáng xuống sau lưng Lang Tinh Kỳ.

Do Nhân Kiệt không còn sự lựa chọn nào khác, ba hạt toán đã cầm sẵn trong tay lệ làng ném ra với thủ pháp Tam Tinh chiếu hộ, song không phải trực tiếp nhắm vào người áo xám, bởi hạt toán quá nhẹ và nhỏ, không như những món ám khí khác, dù có ném trúng đối phương thì cũng khó cứu được Lang Tinh Kỳ, nên mục tiêu của chàng là nhắm vào sau gáy Lang Tinh Kỳ không xa, tức là vị trí người áo xám sắp lao tới.

Quả nhiên, người áo xám và Lang Tinh Kỳ cơ hồ cùng một lúc phát giác.

Người áo xám chợt thấy trước mặt có vài đốm đen bay qua, bất giác giật mình thoáng chừng người lại. Trong khi ấy Lang Tinh Kỳ nghe sau ót có tiếng gió rít, giật mình lệ làng cúi thấp đầu và xoay người lách sang bên hơn một trượng mới quay phắt lại.

Người áo xám chẳng phải tầm thường, sau khi hụt một chiêu, không có vẻ gì nao núng, chỉ thấy song thích quét ngang, người hạ xuống lại cất lên, lướt tới trên mái nhà sau viện, quay người lại cười ha hả nói:

- Khá lắm, họ Lang kia quả là khôn ngoan, đã bố trí phục binh từ trước. Hẹn tái ngộ!

Dứt lời, ném lại phía sau một chuỗi cười quái dị, phi thân về phía tây mất dạng.

Lang Tinh Kỳ không màng đến sự bỏ đi của người áo xám, lão bước xuống bậc thềm, đi tới trước vài bước, ngược nhìn lên mái nhà phía Do Nhân Kiệt đang ẩn thân, vòng tay cao giọng nói:

- Vị cao nhân nào đã ra tay cứu giúp, Lang mỗ xin chân thành cảm tạ!

Do Nhân Kiệt nằm yên, lặng thinh không trả lời mà cũng không rời khỏi ngay, lúc này lòng chàng hết sức mâu thuẫn, ý chàng vốn không muốn giấu đầu lòi đuôi, có ý làm ra vẻ thần bí. Đồng thời điều cần thiết hơn hết là chàng phải cho Lang Tinh Kỳ biết lão nhân áo xanh kia chính là chàng, để lão khỏi phải lao tâm nhọc trí về sự việc này.

Thế nhưng, chẳng hiểu vì lẽ gì, chàng vừa nghĩ đến Lang Tinh Kỳ cũng là một trong bốn vị chủ khảo đã ngăn cản chàng đầu nhập vào Thiên Long môn, trong lòng chàng liền có một cảm giác khác lạ.

Cảm giác ấy nói với chàng rằng:

- Việc ra tay cứu giúp Lang Tinh Kỳ đó là vì đạo nghĩa, nhưng nếu bảo Do mỗ tiến tới thân thiện với Kim Bút Tứ Hữu thì còn phải suy nghĩ lại, trừ phi một ngày nào đó Kim Bút Tứ Hữu nhận lỗi với Do mỗ, hoặc là Do mỗ tìm được Tiêu Dao Thư Sinh, học thành Kim Bút, có địa vị tương đương với Lệnh Hồ Huyền trong giới võ lâm, thì lúc ấy chúng ta hẳn nói chuyện giao tình với nhau!

Chỉ nghe Lang Tinh Kỳ khẽ buông tiếng đằng hắng lại nói:

- Nếu tôn giá không muốn hiện thân, Lang mỗ cũng không ép buộc, còn như tôn giá chưa rời khỏi, Lang mỗ có một điều chẳng thể không nói ra, đó là người đã ám toán Lang mỗ vừa rồi, danh hiệu của y có lẽ tôn giá cũng từng nghe nói đến, y chính là Ác Quân Bình Công Tôn Tiết, một tên cự khẩu khét tiếng trong giới hắc đạo bảy tám năm về trước.

Ác Quân Bình Công Tôn Tiết?

Do Nhân Kiệt bất giác thoáng giật mình, danh hiệu ấy chàng đã từng nghe hai vị gia gia đề cập đến không chỉ một lần.

Lang Tinh Kỳ lại nói tiếp:

- Ác Quân Bình ấy lòng dạ hết sức hẹp hòi, mọi người đều biết. Nếu luận về võ công, y cũng suýt soát với Lang mỗ, song điểm đáng sợ và cũng đáng khinh nhất của Ác Quân Bình là không bao giờ thẳng thắn công khai đối địch với bất kỳ ai. Kể từ khi bị Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp hạ nhục trước mặt mọi người trong buổi lễ mừng trăm năm thành lập phái Chung Sơn, y đã hận thấu xương Lệnh Hồ đại hiệp cùng Kim Bút Tứ Hữu bọn này, và tất cả mọi người có mối quan hệ với Thiên Long môn dù nhiều hay ít, việc ám toán Lang mỗ như tối hôm nay không phải là chỉ lần đầu.

Do Nhân Kiệt giờ đã nhớ ra, không sai, hai vị gia gia đã từng bảo chàng sau này đi lại trên chốn giang hồ, nếu chưa nắm chắc phần thắng thì tuyệt đối không nên gây thù kết oán với Ác Quân Bình, còn như lỡ xảy ra chuyện hiềm khích thì chỉ có một cách duy nhất là diệt tận gốc để trừ hậu hoạn.

Lang Tinh Kỳ lại nói tiếp:

- Do đó, hôm nay tuy y đã bỏ đi không tỏ thái độ gì, nhưng tôn giá hãy thận trọng, chắc chắn sớm muộn gì y cũng không để yên cho tôn giá...

Lang Tinh Kỳ nói đến đây, ngưng lặng như để lựa lời, đoạn nói tiếp:

- Lẽ đương nhiên, với thân thủ của tôn giá thì cũng chẳng bận tâm, theo Lang mỗ được biết, Ác Quân Bình lòng dạ hiểm trá, thủ đoạn tàn độc, mà lại còn tinh tường về thuật dịch dung, nổi tiếng là kẻ đa diện trong giới võ lâm. Kể từ nay, xin tôn giá hãy hết sức thận trọng. Vạn lời chỉ xin tóm lại một câu, đại ân không ngỏ bằng lời, tạm biệt!

Dứt lời, tiếng bước chân xa dần, sau đó là tiếng mở và đóng cửa.

Do Nhân Kiệt đảo mắt nhìn quanh, thấy không có gì khác lạ, cũng từ ô cửa trở xuống phòng.

Hôm sau, sự kiện Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Lang Tinh Kỳ trong Kim Bút Tứ Hữu đã với song chùy một mình tiêu diệt gần hết bọn Tây Kinh Nhị Thập Bát Tú, nhanh chóng lan truyền khắp thành Trường An.

Tuy nhiên, mọi người không khỏi hoài nghi, Tây Kinh Nhị Thập Bát Tú là bọn nào? Tây Kinh đã có Nhị Thập Bát Tú từ bao giờ?

Thế là, mọi người lại nghĩ đến lão nhân áo xanh thần bí hôm trước, cho rằng Nhị Thập Bát Tú chẳng qua chỉ là bịa đặt, bọn người áo đen nhất định chính là thủ hạ của lão nhân áo xanh, tức là Ngũ Đài Thiên Yếm Tẩu.

Còn về sự xuất hiện của Ác Quân Bình Công Tôn Tiết thì không nghe có chuyện đề cập đến.

Bởi khu nhà thứ hai có tất cả tám gian phòng, trừ phòng số ba Lang Tinh Kỳ đang ở, còn lại bảy gian, kể cả bản thân chàng, hãy còn mười mấy người khách thường khác, nếu những người khách kia không bị hoài nghi, thì chàng là một thương nhân bình phàm, dĩ nhiên cũng không thể gây nên sự chú ý.

Do đó, chàng hết sức yên tâm về mọi mặt. Hôm sau, chàng cũng như những người khách khác, để tránh những kẻ tò mò hỏi này hỏi nọ, sáng sớm đã khóa cửa phòng lại, âm thầm rời khỏi khách điểm.

Do Nhân Kiệt đi trên đường phố, ung dung cất bước một cách vô mục đích, lòng đầy băn khoăn buồn bực, bởi chàng đã nói với hai ông cháu Kim lão là sẽ tìm cách bước chân vào Long Uy tiêu cục, song sau khi đã vào được Long Uy tiêu cục, phải chăng sẽ tìm gặp Tiêu Dao Thư Sinh? Và liệu Tiêu Dao Thư Sinh có còn sống trên đời hay không? Nghĩ đến đây, Do Nhân Kiệt bất giác nghe lòng hết sức chán chường.

Giờ ngộ đã đến lúc nào không hay, Do Nhân Kiệt chợt nhớ từ sáng đến giờ chưa ăn gì, bèn ngẩng lên đảo mắt nhìn, trông thấy phía trước không xa chính là Trạng Nguyên Lầu, vừa định lên ăn uống và nhân tiện xem thử Lang Tinh Kỳ có đến dự tiệc theo lời mời của Mã cục chủ Long Uy tiêu cục hay không.

Bỗng từ trên Trạng Nguyên Lầu vọng xuống một giọng hát già nua và quái dị, dường như đã say:

“Có con cái mọi thứ đầy đủ,
Không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm,
Cả hai đều không có,
Thảnh thơi khác nào tiên...”

Do Nhân Kiệt bất giác ngẩn người, đây không phải giọng điệu của Tiêu Dao Thư Sinh thì là ai nữa?

Trên cõi đời quả thật có sự may mắn đến thế ư?

Do Nhân Kiệt vừa định cất bước nhưng bỗng dừng lại, thầm nhủ:

- Không thể có chuyện may mắn vậy được! Tối qua Lang Tinh Kỳ đã trân trọng nhắc nhở chàng, bảo là Ác Quân Bình chẳng những lòng dạ hiểm trá, thủ đoạn tàn độc, mà còn rất tinh tường về thuật dịch dung, biết đâu đây chính là quỷ kế của Ác Quân Bình.

Thế nhưng, chàng nghĩ tiếp, lại nhận thấy không thể có khả năng ấy, tối qua Ác Quân Bình đã bỏ đi vội vàng, chẳng kể là không có cơ hội khám phá thân phận thật của chàng, dù đối phương có biết được chàng không phải là một thương nhân thì cũng không thể nào biết được chàng hiện đang tìm kiếm ai. Do đó, chàng cho rằng đây chỉ là do chàng đã quá đa nghi mà thôi.

Thế là, chàng định thần lại, tiếp tục cất bước đi tới, lòng thầm toan tính lát nữa đây gặp nhau, nếu như đối phương đúng là Tiêu Dao Thư Sinh, chàng sẽ mở lời như thế nào?

Do Nhân Kiệt lên đến lầu hai, đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, bất giác lại ngẩn người ra.

Nơi giữa lầu, ba chiếc bàn Bát Tiên có bình phong ngăn cách, trên bàn có trải vải đỏ, ghế dựa được sắp rất ngay ngắn chỉnh tề, nhất định đó chính là chỗ ngồi do Long Uy tiêu cục đã đặt trước để thiết đãi Lang Tinh Kỳ.

Ngoài ra, chung quanh các bàn riêng khác lúc này chỉ có thừa thớt bảy tám người thực khách, và xem ra họ toàn là giới thương buôn, người cao tuổi nhất cũng không quá ngũ tuần.

Một gã phổ ky đến gần niềm nở hỏi:

- Tổng cộng mấy vị vậy?

Do Nhân Kiệt hắng giọng:

- Chỉ một mình kẻ này thôi, nhưng trước hết kẻ này muốn tìm một người!

- Lão gia cần tìm ai vậy?

Do Nhân Kiệt lại hắng giọng:

- Tìm... vị lão tiên sinh mới vừa ca hát ấy!

Gã phổ ky mắt rục lên, vội hỏi:

- Vị lão tiên sinh ấy là người quen của lão gia phải không?

Do Nhân Kiệt gật đầu:

- Vâng, lão tiên sinh ấy hiện đâu rồi?

Gã phổ ky thở hắt ra, chìa tay nói:

- Tổng cộng ba chỉ bảy phân bạc, xin lão gia trả cho!

Do Nhân Kiệt ngó người:

- Vậy nghĩa là sao?

Gã phổ ky cười nhăn nhó:

- Vừa rồi quý hữu của lão gia hát xong, bảo là xuống dưới tiểu tiện một lát, chẳng ngờ đã chuồn mất!

- Lão bằng hữu ấy của kẻ này hôm nay đã ăn mặc ra sao?

Gã phổ ky ngẫm nghĩ chót lát, đoạn thận trọng đáp:

- Ăn mặc rất giản dị, nhưng thưa thật, chiếc áo dài của lão nhân gia ấy cũng nên thay đi là vừa, ngoài ra thì tiểu nhân không chú ý đến.

Do Nhân Kiệt vờ chau mày:

- Vậy thì rất giống nhị thúc công của kẻ này, nhưng nhị thúc công ta đâu có thói quen uống rượu vào lúc trưa... đâu người thử mô tả tướng mạo của ông ấy xem!

Gã phổ ky lại ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

- Tuổi tác chừng trên dưới sáu mươi, dáng người không cao không thấp, gương mặt cũng như các ông lão thông thường, và... và... tiểu nhân nhất thời cũng không nhớ ra nổi.

Do Nhân Kiệt biết có hỏi nữa cũng vô ích, bèn móc ra một miếng bạc vụn chừng năm sáu chỉ, ném lên bàn và nói:

- Hãy chọn lấy vài món ăn ngon mang đến đây, không đủ thì lát nữa tính!

Gã phổ ky mừng rỡ, vội chộp lấy miếng bạc trên bàn, vâng dạ lia lịa rồi hớn hờ bỏ đi.

Do Nhân Kiệt quay mình ra ngoài cửa sổ, lòng hết sức thắc mắc, vị lão nhân đã ăn quỵt kia là ai?

Qua lời kể của gã phổ ky, chàng chỉ có được một ấn tượng mơ hồ, đó là một lão nhân nghèo hèn, áo quần cũ rách và tướng mạo bình thường. Song chàng biết, sự thật quyết chẳng thể đơn giản đến vậy!

Câu hát “không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm” và “thảnh thơi khác nào tiên”, chẳng lẽ lại có thể trùng hợp được sao?

Nếu không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên thì...

Do Nhân Kiệt buông tiếng thở dài lắc đầu vô phương, bởi thật quá nhiều điều chàng chẳng thể nào hiểu nổi.

Tuy nhiên, có một điều chàng dám khẳng định, chàng với lão nhân kia kể đến người đi, có thể đó chính là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Lát sau, rượu và thức ăn đã được mang đến, quả nhiên hết sức phong phú ngon lành.

Do Nhân Kiệt tạm dẹp bỏ mọi tạp niệm, bắt đầu chuyên tâm ăn uống, bởi có thể nói đây là một bữa ăn thịnh soạn nhất trong đời, cho nên chàng không muốn để phí phạm.

Thực khách mỗi lúc càng đông.

Ngay khi thực khách sắp chiếm đầy hết phần chỗ ngồi, trên thang lầu bỗng vang lên tiếng bước chân rậm rịch, rồi thì hai mươi người y phục sang trọng bước lên.

Người của Long Uy tiêu cục đã đến!

Qua cử chỉ, khí độ và lên lầu một cách có trật tự của họ, Do Nhân Kiệt biết người trung niên áo bào tím đi đầu có lẽ chính là Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long, cục chủ Long Uy tiêu cục.

Sáu gã phổ ky chịu trách nhiệm phục vụ vội niềm nở đón tiếp, khúm núm khom lưng cúi đầu, rồi rít thăm hỏi, hết như đàn ruồi gặp máu.

Do Nhân Kiệt liếc mắt nhìn Mã Như Long, nhận thấy nếu luận về ngoại hình, vị Kim Tiên Mạnh Thường này quả không hổ là mặt đại thiện nhân, phương phi đạo mạo. Nào mặt vuông trán rộng, sống mũi thẳng thớm, mày mắt hiền từ, đôi môi rộng dày, nếu Thái chưởng quầy mà không nói trước, chàng quả thật chẳng thể nào nhận thấy được vị Kim Tiên Mạnh Thường này lại có chút gì là không giống một chính nhân quân tử.

Kim Tiên Mạnh Thường quét mắt nhìn khắp lầu, ngoắc tay gọi một gã phổ ky đến gần, chẳng rõ đã thì thầm nói gì, gã phổ ky nghe rồi chỉ lắc đầu.

Kim Tiên Mạnh Thường ra chiều rất thất vọng, quay ra những người phía sau đang ngửa hai tay, gượng cười nói:

- Trời hãy còn sớm, đợi thêm lát nữa cũng không sao!

Do Nhân Kiệt lúc này đã gần ăn uống xong, chàng biết người mà Kim Tiên Mạnh Thường đang đợi không ai khác hơn ngoài Lang Tinh Kỳ. Tuy nhiên, theo chàng suy đoán, Lang Tinh Kỳ phen này hôm nay có đến đây cũng chẳng phải là việc hệ trọng. Hơn nữa, dù Lang Tinh Kỳ có đến thì cuộc tiếp xúc giả dối này cũng chẳng có gì để mà xem. Thế nên, chàng ngoắc tay gọi gã phổ ky khi nãy đến, hỏi rõ số bạc đã đủ thanh toán chưa, đoạn liền đi xuống lầu.

Do Nhân Kiệt rời khỏi Trạng Nguyên Lầu, trước tiên đi bữa theo hai con đường, đến khi khẳng định không có người theo dõi mới đi vào một tiệm cầm quần áo, mua lấy vài bộ quần áo cũ. Sau đó lại đến một tiệm buôn bán đồ cũ mua một chiếc bàn toán, gói lại cặp dưới nách, chậm rãi trở về khách điểm Hồng Tân.

Chàng vừa mới bước vào hậu viện, đã thấy gã phổ ky hôm qua tùm tùm cười tiến đến gần nói:

- Lão gia về đến thật đúng lúc!

Do Nhân Kiệt dừng bước hỏi:

- Việc gì vậy?

Gã phổ ky trao ra một chiếc túi giấy và nói:

- Có người mang đến cho lão gia cái này!

Do Nhân Kiệt không đưa tay lấy, trố mắt hỏi:

- Ai mang đến vậy?

Gã phổ ky cười nói:

- Một vị đại gia cao và gầy!

- Danh tánh là gì?

Gã phổ ky thoáng ngẩn người, ấp úng nói:

- Vị đại gia ấy... không có nói, tiểu nhân... cũng quên hỏi...

- Tướng mạo ra sao?

Gã phổ ky ngẫm nghĩ:

- Dáng người cao gầy... tuổi chừng ngoài bốn mươi, gương mặt vàng bệch, đôi mày rất rậm, mũi rộng môi nhọn... À, phải rồi, đôi mắt láo liên có vẻ... có vẻ tinh ranh lắm!

Do Nhân Kiệt quét mắt nhìn quanh lại hỏi:

- Khi mang chiếc túi này đến đây, người ấy đã nói thế nào?

Gã phổ ky có vẻ ái ngại:

- Vị đại gia ấy bảo: này, phổ ky, phiền người hãy trao chiếc túi này lại cho một người khách trọ tại khu thứ nhì hậu viện...

Do Nhân Kiệt ngạc nhiên:

- Ủa, khách trọ trong khu thứ nhì đến những mười mấy người, sao người biết chiếc túi này chính là để trao cho ta?

Gã phổ ky đôi mày bỗng giãn ra, cười nói:

- Đúng rồi, tiểu nhân cũng có hỏi như vậy! Vị đại gia ấy bảo, người đó là khách hàng lâu năm của tề hiệu, có điều là nhất thời không nhớ ra danh tánh của ông ấy, chỉ biết là lúc ông ấy vào trong khách điểm này, ngoài hành lý còn mang theo một chiếc bàn toán khá to...

Do Nhân Kiệt bất giác nghe tim đập dữ dội, chàng sớm đã cảm thấy là có điều không ổn, giờ đây quả nhiên đã được chứng thực.

Gã phổ ky như tưởng mình giỏi giang, ra chiều đắc ý nói tiếp:

- Tiểu nhân liền nói với vị đại gia ấy quả đúng là có một người khách như vậy, nhưng có lẽ đại gia đã nhớ lầm, chiếc bàn toán không phải là do ông ấy mang đến đây. Vị đại gia ấy bảo, điều ấy cũng không có gì quan trọng. Tiểu nhân lại nói, người khách ấy hiện trú tại phòng số bốn dãy phía đông, xin đại gia hãy yên tâm, cam đoan tiểu nhân sẽ trao đến tận tay chủ nhân. Vị đại gia ấy gật đầu và thưởng cho tiểu nhân một xâu tiền, lúc rời khỏi có vẻ hết sức hài lòng.

Do Nhân Kiệt đưa tay đón lấy túi giấy, gật đầu nói:

- Được rồi, người tháo vát lắm!

Vào đến trong phòng, Do Nhân Kiệt xé mở túi giấy, bên trong còn có một túi giấy nhỏ nữa, lại xé mở ra, bên trong có một mảnh giấy nhỏ và một hạt toán nứt nẻ.

Trên mảnh giấy nhỏ viết là:

“Nguyên vật trao trả lại, bằng hữu hãy cẩn thận!”

Do Nhân Kiệt bỏ mảnh giấy và hạt toán trở vào túi giấy, nhét vào trong túi hành lý, sau đó đắm chìm trong suy tư.

Giờ đây chàng chỉ có hai con đường có thể chọn lựa, một là lập tức cải trang, âm thầm rời khỏi đây, hai là vẫn ở lại đây chờ đợi Ác Quân Bình tìm đến!

Nên chọn con đường nào mới ổn thỏa?

Câu trả lời là: chẳng con đường nào ổn thỏa cả!

Trời sinh chàng có tính ương ngạnh, bảo chàng trốn tránh một việc, cho dù phải chết cũng khó mà làm được. Đồng thời, chàng biết là đối với hạng người như Ác Quân Bình, cho dù trốn tránh cũng chẳng thể được lâu dài, vậy thì hà tất tỏ ra khiếp nhược làm gì?

Còn như chờ đợi Ác Quân Bình tìm đến, thí mạng quyết chiến với y một phen, như vậy cũng chẳng phải là một hành động sáng suốt.

Tên ác khẩu ấy võ công chẳng kém gì Kim Bút Tứ Hữu, với thành tựu non kém hiện nay của chàng thì làm sao mà đối phó cho nổi?

Vậy thì phải làm sao đây?

Do Nhân Kiệt trầm nhủ:

- Giải pháp tốt hơn hết có lẽ phải lập tức tìm gặp Lang Tinh Kỳ, kể lại hết tất cả mọi sự...

Do Nhân Kiệt nghĩ đến đây, bất giác cười chua chát lắc đầu, cho dù phải chết dưới tay Ác Quân Bình thì chàng cũng chẳng thể nào làm như vậy được.

Sau cùng, quyết định của chàng là dẹp bỏ hết mọi sự suy tư, lên giường nằm ngủ một giấc.

Bất kỳ hành động gì cũng phải nhờ vào tinh thần, chàng biết trước lúc trời tối chắc chắn sẽ không có sự kiện gì xảy ra, hãy ngủ một giấc cho tinh thần sung mãn rồi hăng liệt.

Trời tối dần, Do Nhân Kiệt ngủ một giấc tỉnh lại, tinh thần sảng khoái, toàn thân khỏe khoắn. Chàng rời khỏi khách điểm, đi khắp nơi một vòng, một mặt để hoạt động gân cốt, mặt khác xem xét xung quanh khách điểm xem có gì khác lạ hay không.

Lần này chàng không ăn uống bên ngoài, khi về đến khách điểm, chàng bảo phở ky mang vào phòng một ấm rượu và vài món thức ăn, sau đó chàng xô mở cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh, quay lưng về phía ô cửa, trên mái nhà, bắt đầu chậm rãi ăn uống.

Cửa sổ phòng chàng đối diện với phòng trọ của Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Lang Tinh Kỳ, chàng mở cửa sổ ra như vậy, bất luận Lang Tinh Kỳ đêm nay có mặt trong phòng

hay không thì kẻ địch cũng chẳng thể hạ thủ với chàng từ phía cửa sổ, và gian phòng của chàng, ngoài cửa sổ và cửa chính thì chỉ còn một ô cửa trên mái nhà mà thôi.

Nếu mọi sự đều đúng như dự đoán của chàng thì đêm nay phi tiêu và độc của Ác Quân Bình có thể sẽ phóng xuống từ ô cửa ấy.

Khi này chàng đã có sửa lại mái ngói quanh ô cửa, dù khinh công của Ác Quân Bình cao đến mấy thì cũng khó tránh khỏi gây ra chút tiếng động, lúc ấy chàng sẽ phóng qua cửa sổ, công khai vạch trần hành động của đối phương.

Nếu Ác Quân Bình quả đúng là không chịu trực diện đối địch với người khác, như vậy thì càng tốt, bằng không trước khi động thủ chàng cũng có thể sĩ vả y một trận cho hả.

Tiếng trống canh từ xa vọng đến... canh một... canh hai...

Lang Tinh Kỳ vẫn chưa thấy trở về, còn các phòng khách đều đã tắt đèn ngủ rồi. Ánh trăng bàng bạc soi sáng khắp sân vườn, đêm thật tĩnh lặng!

Do Nhân Kiệt tay cầm ly rượu, bề ngoài trông chàng hết sức ung dung thanh thản, nhưng trong lòng thì đang hồi hộp căng thẳng đến tột độ. Chàng chẳng hiểu cứ tiếp tục thế này, chàng còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Muốn đến thì hãy đến mau một chút, sao giờ này tên ác khẩu ấy vẫn chưa đến nhỉ?

“Cách” một tiếng rất khẽ, chỉ như bẻ gãy một cây chân nhang, lập tức Do Nhân Kiệt tim đập dữ dội.

Theo như dự tính, lẽ ra lúc này chàng đã phải tức tốc phóng qua cửa sổ, vậy mà bỗng dưng chàng lại dậm ra do dự.

Chàng sợ hãi ư? Không chút nào! Trái lại, chàng lúc nào huyết mạch toàn thân cũng căng phồng, tinh lực sung mãn, dũng khí sục sôi, thật muốn tung ra hết toàn thân sở học.

Song chàng nghĩ:

- Làm như vậy có đáng hay không? Qua đêm nay hãy còn ngày mai, phải chăng chàng sẽ mãi mãi như thế này? Chỉ vì đối phó với một Ác Quân Bình mà lại ngày này qua ngày khác đắm chìm trong lo lắng và hoài nghi?

Ngoài ra, phải chăng hãy còn một phương sách khác có thể kết thúc vĩnh viễn?

Thời gian không cho phép Do Nhân Kiệt suy nghĩ nhiều, trong lúc cấp bách, chàng buột miệng ngâm nga:

- Có con cái mọi thứ đầy đủ, không đồ đệ cuộc đời nhẹ nhõm, cả hai đều không có, thanh thoi khác nào tiên...

“Cách”! Lại một tiếng động khê vang lên trên mái nhà, tiếng động này to hơn tiếng động vừa rồi, và điều khác nhau là tiếng động trước hiển nhiên đã gây ra do bước tới, còn tiếng động sau là do thoái lui đã bất cẩn gây ra.

Do Nhân Kiệt hăng giọng nói tiếp:

- Công Tôn lão đệ đã đến muộn quá. Hãy xuống đây mà xem, rượu chỉ còn lại có nửa ấm, và thức ăn cũng... Ủa, sao vội bỏ đi thế này? Ôi, tuổi trẻ cứ là nóng tính như vậy! Thôi, lão đệ hãy đi thông thả, xin thứ cho lão đã không đưa tiễn!

Thế rồi sự yên lặng lại trở về. Do Nhân Kiệt mím miệng cười, tiện tay khép cửa sổ lại, thổi tắt đèn dầu, yên tâm mặc nguyên quần áo lên giường nằm ngủ.

Hôm sau, chàng gọi gã phổ ky vào phòng, lấy ra ba lạng bạc hỏi:

- Đây có đủ tiền phòng và tiền ăn hai ngày này không?

Gã phổ ky trở to mặt, lòng bùng nói:

- Đủ! Ờ không, còn dư nhiều quá...

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Có muốn nhận số thừa lại ấy không?

Gã phổ ky liếm môi, bỗng hạ thập giọng nói:

- Chỉ cần tiểu nhân có đủ khả năng...

Do Nhân Kiệt nhếch môi cười, lắc đầu nói:

- Không cần phải căng thẳng như vậy, việc cần nhờ người làm cũng chẳng mờ ám gì đâu! Người chỉ cần mặc quần áo của ta vào và ở trong phòng này nửa ngày, vậy thì hai lạng bạc còn thừa này kể như là của người.

Gã phổ ky vẻ như không tin:

- Lão gia không nói đùa đó chứ?

Do Nhân Kiệt nghiêm mặt:

- Thẳng thắn cho người biết, việc là thế này, trưa hôm nay ta có một thuyền hàng hóa cần chuyển xuống ở ngoài thành, để thử xem mấy người quản sự của ta tay chân có sạch sẽ hay không nên ta đã bảo với họ là trong người không được khỏe, phải ở trong khách điểm nằm nghỉ, mọi sự giao hết cho họ thu xếp. Có thể bọn họ vì thận trọng, sẽ lên đến đây thăm dò, xem ta có thật sự ở trong khách điểm hay không, vậy người đã hiểu chưa?

Gã phổ ky lộ vẻ hiểu ý, gật đầu nói:

- Hiểu, hiểu!

Thế là hai người thay đổi y phục với nhau, xong xuôi, Do Nhân Kiệt xách túi hành lý cúi thấp đầu đi ra khỏi khách điểm, rẽ sang một khúc quanh, lại đi vào một khách điểm khác.

Chàng nói với phổ ky là có một người khách lạ họ Dư cần đặt thuê phòng, mang hành lý đến trước, còn người thì sẽ đến sau.

Sau đó chàng trở ra, đến một nơi vắng vẻ cải trang lại với thân phận một viên quan trung niên bước đi nghênh ngang trở lại khách điểm kia.

Trong khách điểm Hồng Tân, gã phổ ky ấy quả nhiên đã làm đúng theo lời dặn của Do Nhân Kiệt, sau khi chàng rời khỏi, gã liền tức khắc khép cửa lại, lên giường nằm quay mặt vào vách.

Thế nhưng, một người đang khỏe mạnh mà lại phải giả bệnh vào lúc ban ngày thì cũng chẳng phải là điều dễ dàng, chỉ hơn nửa giờ sau, gã phổ ky đã bắt đầu cảm thấy bức bối.

Ngay khi gã phổ ky vừa định ngồi dậy, trên ô cửa sổ bỗng có người khẽ nói:

- Niệm tình tiểu tử ngươi đã có lòng thành, lão ô thành toàn cho ngươi đấy!

Tiếp theo là “cách” một tiếng, ô cửa mở ra, một quyển sách nhỏ là đà rơi xuống.

Gã phổ ky tưởng đâu là ma quỷ, sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, một hồi thật lâu mới lấy lại được bình tĩnh.

Gã run lập cập bò xuống giường, nhặt lấy quyển sách nhỏ lên, mang đến chỗ sáng lật ra xem, lập tức ngớ người ra tại chỗ.

Đây là trò trống gì vậy?

Một quyển sách mỏng bằng loại giấy xấu và đóng không ngay thẳng, ngoài bìa có ba chữ “Tung Hoành Phổ”, trang thứ nhất là lời mở đầu, tiếp theo thì là những họa đồ có tính liên hoàn, vẽ một người tay cầm một ngọn bút to với nhiều tư thế khác nhau, trên góc mỗi hình vẽ đều có ghi chú vài hàng chữ nhỏ.

Gã phổ ky tuy không biết chữ, nhưng rất hứng thú đối với những con số, bèn bắt đầu đếm những hình vẽ từ đầu chí cuối... À, thì ra có tất cả bảy mươi hai hình vẽ.

- Đây là trò chơi gì thế nhỉ?

- À, ta đã hiểu ra rồi... đây nhất định là một quyển sách đẹp viết chữ... Thôi mặc, cứ giữ lấy rồi hăng tít... Quyển sách này đối với ta tuy không đáng một đồng, nhưng giữ lại trao cho vị lão gia kia, rất có thể sẽ được thưởng chút tiền công cũng không chừng.

o O o

Đêm hôm ấy, ngoài thành Hàm Dương, trên sông Vị Thủy, một chiếc thuyền khách hai khoang rất to lớn từ thượng lưu đi xuống.

Trên mũi thuyền có treo hai ngọn đèn lồng to, trên đèn không ghi quan hàm mà cũng chẳng có danh tánh, gây cảm giác thần bí khôn lường.

Cũng may Hàm Dương là một nơi đông đúc, dân cư đã từng gặp nhiều chuyện quái dị, nên cũng chẳng ai chú ý đến chiếc thuyền khách ấy.

Chiếc thuyền sang trọng này cập vào bờ không lâu, trên đường cái quan dọc theo sông bỗng xuất hiện một hán tử áo xanh thậm thà thậm thụt.

Hán tử ấy trong thành đi ra, dáng vẻ rất vội vàng, dường như đang định đi về hướng Phù Phong, nhưng khi y tình cờ quay lại, nhác thấy chiếc thuyền sang trọng đang đổ bên bờ, trên môi liền nở một nụ cười nham hiểm.

Rồi gã hán tử áo xanh ngoảnh ra sau quét mắt nhìn thật nhanh, đoạn nhẹ nhún mình, người liền như một cánh én bay vào trong một hàng cây dương rậm rạp trên bờ sông.

Sau khi hán tử áo xanh khuất dạng trong bóng cây, một thiếu nữ áo lam vẻ như thị tì, tuổi chừng đôi mươi từ trong khoang thuyền đi ra.

Thiếu nữ áo lam ấy tay bưng một thau nước, mái tóc dài óng ả phất phơ theo gió. Dưới ánh trăng, thấy thiếu nữ đổ nước bẩn trong thau xuống sông, cúi xuống rửa sạch chiếc thau, đoạn múc lấy một thau nước sông, sau đó uể oải đặt thau nước xuống mũi thuyền, đứng thẳng người lên, vung vẩy hai tay lăm bắm:

- Khỉ mà cũng biết ngắm trăng, thật là chuyện hy hữu!

Đoạn vung tay, một vệt sáng xanh nhanh như chớp bay về phía hán tử áo xanh đang ẩn nấp.

Hán tử áo xanh kinh hãi, vọt tung mình lên cao, người đang lơ lửng trên không đã toét miệng mắng:

- Hay cho ả nha đầu thói tha, hãy xem đại gia đây...

Miệng tuy nói vậy, song gã hán tử áo xanh lại phi thân đi, hạ người xuống đường cái quan.

Thiếu nữ áo lam giậm chân, tung mình đuổi theo, đồng thời cười khẩy nói:

- Đại gia kia đừng bỏ chạy chứ!

Qua thân thủ đôi bên đã biểu lộ,

(mất hai trang: tập 1 trang 161-162)

chẳng ngờ vừa mới ra khỏi Hàm Dương thì lại gặp phải chiếc thuyền quái quỷ này!

Ngay khi vừa trông thấy chiếc thuyền này, tưởng đâu trên thuyền hẳn là thân quyến của một viên quan nào đó, thế là ý nghĩ bất lương đã nảy sinh, định đoạt lấy cả người lẫn tiền tài, nào ngờ trời đã không chiều lòng người, thì ra trên thuyền lại là một nhóm nữ sát tinh cơ hồ còn đau đầu hơn Tiêu Dao Thư Sinh.

Và thiếu nữ áo lam này chính là Tham Tỳ, một trong Tứ Đại Bát Tỳ dưới trướng Dương Châu Song Cơ!

Hơn bốn năm trước, Ác Quân Bình đã có một lần bỗng dưng ý định muốn vui vầy với Song Cơ, vừa lúc ấy y hay tin Song Cơ vì lẩn trốn Kim Bút đại hiệp nên đã ẩn náu trên Bạch Mã Sơn ở Dương Tây. Thế là y bèn tìm đến nơi bày tỏ nỗi lòng, nhưng thật không may, lúc bấy giờ Song Cơ đều đã có mấy tình nhân hợp ý, và đang chuyên tâm nghiên cứu một môn võ công trọng yếu, nên đã không vui vì sự có mặt của Ác Quân Bình.

Sau cùng, Song Cơ đã ngầm bảo Tứ Đại Bát Tỳ với danh nghĩa thọ giáo võ học đã khiến cho Công Tôn Tiết thất điên bát đảo và suýt nữa còn bị lấy mất “của quý”.

Kể từ đó, Ác Quân Bình đã hận thấu xương tủy hai tử muội Song Cơ và Tứ Đại Bát Tỳ. Thế nhưng, muốn báo thù chẳng phải dễ dàng, không kể Thủy Cơ Tam Nguyên Nương và Hỏa Cơ Giải Y Bôi khó có thể đối phó, mà ngay như bốn ả thị tỳ dữ tợn là Xú, Độc, Dâm, Tham, cũng chẳng phải là ngọn đèn cạn dầu.

Song đêm nay cơ hội đã đến!

Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh hiểu rất rõ con người của Ác Quân Bình, lúc này nàng ta thấy hai mắt y láo liên, chẳng nói một lời, bèn tiến tới một bước, cười khẩy nói:

- Xin hỏi Công Tôn đại gia, ả nha đầu thối tha này đã quá nặng lời hay đại gia đang suy nghĩ gì thế?

Ác Quân Bình bởi đã tính sẵn trong lòng nên không muốn đấu khẩu với đối phương, bèn ôn tồn vòng tay xá dài, tươi cười nói:

- Việc hôm nay xin cô nương bỏ qua cho!

Liễu Ngọc Trinh cười khẩy:

- Nói nghe dễ dàng quá nhỉ!

Ác Quân Bình vờ cười khổ sở:

- Cô nương, Ác Quân Bình này mọi người đều rõ, tuy không phải là một người tốt và cũng chưa từng làm điều gì tốt, nhưng xin cô nương hãy minh xét, trước đó dù tại hạ có ý nghĩ xấu xa gì, nhưng tuyệt đối không hề nghĩ đến trên thuyền lại là các vị...

Liễu Ngọc Trinh lại buông tiếng cười khẩy:

- Ta biết Công Tôn đại gia cũng không có cái gan ấy.

Ác Quân Bình vội khom mình:

- Cô nương chịu tin, Công Tôn mỗ vô vàn cảm kích!

Liễu Ngọc Trinh đánh mặt, khoát tay nói:

- Đi, hãy trở về chỗ cũ!

Ác Quân Bình hoảng kinh, mặt nhăn nhúm van vãn:

- Cô nương hà tất phải như vậy.

Liễu Ngọc Trinh trừng mắt quát:

- Các hạ có biết ngọn bích ngọc trâm khi này của bốn cô nương đáng giá bao nhiêu không?

Ác Quân Bình nheo mắt:

- Đáng giá một ngàn lạng bạc chăng?

Liễu Ngọc Trinh tức giận:

- Hay nhỉ, các hạ dám...

Ác Quân Bình vội xua tay ngắt lời:

- Hãy khoan, đó là Công Tôn mỗ nói thật lòng, ngọn bích ngọc trâm ấy mà không đáng giá bao nhiêu thì cô nương cũng chẳng cần tìm nữa, Công Tôn mỗ bằng lòng bồi thường cho cô nương một ngàn lạng bạc.

Liễu Ngọc Trinh sửng sốt, không khỏi động lòng, nhưng vì giữ lòng tự tôn, nàng ta vờ sầm mặt tức giận nói:

- Các hạ tưởng Liễu Ngọc Trinh chưa từng trông thấy tiền bạc hay sao?

Ác Quân Bình cười giả lả:

- Không phải là như vậy!

Liễu Ngọc Trinh đánh mặt:

- Vậy chứ là sao?

Ác Quân Bình nghiêm mặt:

- Ngọc trâm của cô nương bị mất là do bởi tại hạ, đành rằng đó chỉ là việc nhỏ, nhưng đối với Công Tôn mỗ thì không khỏi cảm thấy áy náy...

Liễu Ngọc Trinh vờ ra vẻ bức tức, chìa tay ra nói:

- Thôi được rồi, đưa đây nào!

Ác Quân Bình tiến tới một bước, hạ thấp giọng nói:

- Cô nương cũng thật là... tại hạ như thế này thì làm sao mà mang được đến một ngàn lạng bạc? Ý của tại hạ là... đừng vội, cô nương hãy nghe tại hạ nói... Xin hỏi cô

nường, mấy hôm nay trong thành Trường An... bảng cáo thị treo thưởng của Thượng Thư phủ... Không, không, tại hạ còn chưa nói hết... Xa tận chân trời, mà gần thì ngay trước mắt... Tại hạ quyết không phải bịa đặt... Ở đâu ư? Tại khách điểm Hồng Tân trong thành, khu thứ nhì hậu viện, phòng số bốn dãy phía đông!

Liễu Ngọc Trinh bỗng cười khẩy trố mắt nói:

- Dịp may hiếm có, tại sao Công Tôn đại gia không tự mình hạ thủ?

Ác Quân Bình đang ngửa hai tay cười chua chát:

- Lang Tinh Kỳ trong Kim Bút Tứ Hữu hiện cũng đang trú tại phòng số ba đối diện. Hẳn cô nương đã nghe nói đến vụ đổ máu hôm trước tại đó rồi. Lang Tinh Kỳ đã trở thành oan gia đối đầu với Công Tôn Tiết này từ lâu, có mặt hẳn tại đó, Công Tôn muốn làm sao hạ thủ được chứ?

Liễu Ngọc Trinh thoáng lộ vẻ giận:

- Ngay Công Tôn đại gia mà không hạ thủ được, cho bọn này biết thì có ích gì?

Ác Quân Bình mỉm cười:

- Cô nương nghĩ vậy là sai rồi! Theo tại hạ được biết, có lẽ cô nương chưa từng chạm mặt với Lang Tinh Kỳ, người linh lợi như cô nương nếu cải trang đi một chút, cam đoan nhất định sẽ thành công. Đồng thời, điều chủ yếu nhất là họ Lang không hề có quan hệ gì với tên công tử giả mạo ấy, sở dĩ tại hạ không thể lấy được món hoạch tài bởi là vì sợ Lang Tinh Kỳ khám phá ra mặt thật, còn cô nương thì không có sự lo ngại ấy, cho dù lúc động thủ gặp phải Lang Tinh Kỳ, chẳng lẽ với thân phận Kim Bút Tứ Hữu mà lại dám công khai bênh vực cho gian nhân hay sao?

Liễu Ngọc Trinh lặng thinh trầm ngâm.

Ác Quân Bình lại nói:

- Tuy nhiên, có một điều cô nương chớ để bị đánh lừa. Tên tiểu tử ấy tuy còn trẻ, song thuật dịch dung hết sức cao minh, thiên biến vạn hóa, đến lúc ấy đừng tưởng trong phòng chỉ là một lão già...

o O o

Hôm sau vào giờ Thìn, một thanh niên tuấn tú dáng vẻ thư sinh đi vào khách điểm Hồng Tân, nhìn chuông quày hỏi:

- Người khách ở phòng số bốn khu thứ nhì hậu viện có còn ở đây không?

Chuông quày quay sang một gã phổ ky mắt lé đang đứng nơi cửa cất tiếng hỏi:

- Này, Nhị Xuyên Tử, người khách ở phòng số bốn khu thứ nhì hậu viện hiện có trong ấy không?

Gã phổ ky mất lé tên là Nhị Xuyên Tử nghe hỏi lập tức hồi hộp thầm nhủ:

- Vị lão gia ấy đúng là liệu sự như thần, quả nhiên đã có người tìm đến!

Bèn vội tránh mặt đối phương đáp:

- Có! Có!

Người thanh niên hắng giọng:

- Kê này có chuyện làm ăn cần gấp để bàn tính, có thể nhờ vị phổ ky đó dẫn đường chăng?

Chưởng quầy gật đầu:

- Được, được chứ!

Đoạn quay ra cửa lớn tiếng nói:

- Lại đây, Nhị Xuyên Tử, hãy đưa vị công tử này vào trong ấy!

Nhị Xuyên Tử hoảng kinh, vội nói:

- Không được đâu, tiểu nhân đang phải đợi một người khách, hãy bảo lão Tiền hay một người nào đó cũng được mà... Ô, người khách ấy đã đến kia rồi!

Đoạn đưa tay chỉ bừa rồi bỏ chạy đi, sau đó lật đật vào trong con hẻm nằm cạnh khách điểm, từ bờ tường sau nhà leo vào, đến khi gã vào phòng số bốn thay xong y phục lên giường nằm thì ngoài sân đã có tiếng bước chân vang lên, người thanh niên kia vừa đến nơi.

- Thôi được rồi, xin đa tạ, chúng tôi là người quen, không cần phải thông báo, huynh đài hãy đi lo việc mình được rồi!

Sau đó, “xẹt” một tiếng, cửa phòng đẩy mở, người thanh niên có mang chút mùi phấn sáp ấy nhếch môi cười lạnh lùng bước vào trong phòng.

Nhị Xuyên Tử hết sức ngạc nhiên lẫn không hiểu, sao tên tiểu tử này lại vào đây thế nhỉ?

- Lão huynh vẫn khỏe chứ?

- Ừm... ai đó? Bỏn nhân... không được khỏe... hôm nay không muốn đến đó... số hàng hóa kia, các người... hãy tự lo liệu được rồi!

- Hắc, hắc!

- Ôi da!

Lát sau, người thanh niên ấy đi đến trước quầy bèn nói:

- Ông chủ họ Lý của chúng tôi dường như bệnh không phải nhẹ, đã bảo tại hạ thuê một chiếc xe chở đến bốn hiệu rồi tìm một vị đại phu chẩn trị... Tiền phòng đã thanh toán chưa vậy?

o O o

Trên chiếc xe ngựa đi về phía Thượng Thư phủ ở phường Đại Bài, Tham Tỳ Liễu Ngọc Trinh sầm mặt lạnh lùng hỏi:

- Tại sao các hạ lại giả mạo Trầm công tử?

Nhị Xuyên Tử bị điểm huyết, đau đớn rên rỉ nói:

- Đó là do ý của chính bản thân Trầm công tử...

Liễu Ngọc Trinh ngớ người, đoạn buông tiếng cười mũi nói:

- Lời nói của Ác Quân Bình quả chẳng sai chút nào, thuật dịch dung của người thiên biến vạn hóa. Ý của chính bản thân Trầm công tử ư? Hắc hắc hắc! Khá khen cho các hạ đã nghĩ ra được!

Nhị Xuyên Tử vừa sợ vừa bực:

- Nếu tướng công không tin...

Liễu Ngọc Trinh xua tay ngắt lời:

- Thôi, đợi lát nữa các hạ hãy gặp Trầm công tử mà đối chất!

Xe ngựa dừng lại trước cửa Thượng Thư phủ, Liễu Ngọc Trinh xuống xe, bước lên bậc thềm, thăm thì gì đó với người gác cửa, sau đó người gác cửa liền đưa Liễu Ngọc Trinh vào trong phủ.

Lát sau, lão thượng thư râu trắng phủ ngực đích thân dẫn theo mấy tên gia tướng đi ra, trong số đó có một gia tướng hai tay bưng một chiếc rương gỗ nặng chịch, có lẽ đó chính là một ngàn lạng bạc thưởng.

Lão thượng thư quay sang một gia tướng đứng cạnh, thở hổn hển khoát tay nói:

- Trầm Phúc, hãy xuống dưới hỏi lại một lần nữa, đừng để lầm người đấy!

Tên gia tướng ấy liền phụng mệnh đi xuống bậc thềm, vén rèm xe lên hỏi:

- Có phải người đã giả mạo Trầm công tử nhà này không?

Nhị Xuyên Tử mạnh dạn đáp:

- Đúng vậy, hãy gọi...

Hiển nhiên y muốn nói là hãy gọi Trầm công tử ra đây, hỏi xem đó là do ý kiến của ai!

Song tên gia tướng không chờ y nói dứt, vừa nghe tiếng “đúng vậy” đã buông rèm xuống, quay người lớn tiếng nói:

- Đã nhận tội rồi!

Lão thượng thư liền ngoảnh ra sau nói:

- Trầm Lộc, hãy trao bạc và cảm tạ vị thiếu hiệp kia!

Đẩy Nhị Xuyên Tử xuống, Liễu Ngọc Trinh vẫn còn trên chiếc xe ngựa ấy, đánh xe bỏ đi.

Nhị Xuyên Tử vì biết Trầm công tử hiện không có mặt, có biện minh cũng vô ích, bèn nhắm nghiền mắt không nói gì thêm nữa.

Kỳ thực, giá y mà chịu mở mắt ra nhìn cho rõ cái nơi mà y hiện đang có mặt, thì tai họa phen này rất có thể đã được kết thúc sớm hơn, nhưng trời xui đất khiến y lại giận dữ, vậy thì đâu còn gì để mà nói nữa!

Tên gia tướng bỏ Nhị Xuyên Tử xuống bậc thêm, quay sang lão thượng thư hỏi:

- Thưa thượng quan, tên này xử lý thế nào?

Lão thượng thư danh mặt ra lệnh:

- Hãy mang vào trong thư phòng, chờ công tử về hẵng tính!

Đến trưa thì vị công tử thượng thư thật sự đã về đến, khi được gia nhân cho biết, y lập tức cho gọi đến hai vị võ sư hộ viện rồi cùng nhau đến thư phòng.

Vừa đến thư phòng, Trầm công tử chẳng thềm hỏi một lời đã vung tay tát cho Nhị Xuyên Tử hai cái nẩy lửa, đồng thời lớn tiếng mắng:

- Người thật gan to bằng trời, lại dám mạo danh bốn công tử làm điều xằng bậy, để xem người có bao nhiêu cái đầu cho biết.

Nhị Xuyên Tử mở to mắt nhìn rõ đối phương, lập tức bàng hoàng ngậy ra tại chỗ. Y đâu lạ gì vị công tử thượng thư này, và vụ án đã xảy ra tại Vương phủ hôm trước y cũng có nghe nói đến... Trời, vậy là mình đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi! Làm sao mà biện minh được đây?

- Công tử, xin hãy nghe tiểu nhân nói...

- Hứ, người còn lời để nói nữa ư?

“Bốp bốp”, lại hai cái tát tai nữa!

Vị công tử thượng thư này cũng từng luyện qua vài năm võ nghệ, lại trong cơn thịnh nộ, mỗi cái tát tai ít ra cũng trên mười cân, Nhị Xuyên Tử đã bị điểm huyết không tránh né được, dĩ nhiên đâu thể chịu đựng nổi.

Chỉ nghe y đau đớn gào lên:

- Oan cho tiểu nhân quá, công tử đã đánh lầm người rồi!

Một vị võ sư đến gần khuyên giải:

- Đằng nào y cũng chẳng trốn đi đâu được, hãy nghe y nói xem sao!

Nhị Xuyên Tử mếu máo:

- Tiểu nhân là Nhị Xuyên Tử, phổ ky của khách điểm Hồng Tân ở phố Triều Dương, công tử không tin thì cứ cho điều tra, tiểu nhân quả tình là đã bị oan uổng...

Trầm công tử ngoảnh lại lần lượt nhìn hai võ sư hộ viện, hai võ sư này một họ Từ và một họ Phùng, đều là đệ tử phái Chung Nam, võ công của họ cũng khá là cao cường.

Vị võ sư họ Phùng trầm ngâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, bốn tịch dường như cũng có chút ấn tượng!

Trầm công tử lại quay sang võ sư họ Từ hỏi:

- Từ sư phụ từng gặp người này bao giờ chưa?

Từ võ sư đáp:

- Điều ấy cũng không quan trọng lắm, phải hay không chỉ cần phái người đi hỏi là rõ ngay, có điều lúc đầu tại sao y lại thừa nhận? Hãy bảo y giải thích cho rõ ràng xem!

Nhị Xuyên Tử vội nói:

- Việc này là thế này...

Bèn kể lại từ việc y đã đổi y phục với Do Nhân Kiệt...

Nghe xong, Phùng võ sư bỗng hỏi:

- Người khách kia cũng họ Trầm ư?

Nhị Xuyên Tử lắc đầu:

- Tiểu nhân không biết!

Phùng võ sư ngạc nhiên:

- Ủa, vậy sao người lại thừa nhận là đã giả mạo Trầm công tử của bốn phủ?

Nhị Xuyên Tử nhăn nhó:

- Tiểu nhân đâu có thừa nhận bao giờ, chẳng qua vì tiểu nhân không biết vị khách quan kia họ gì, nên sáng nay vị tướng công kia hỏi, tiểu nhân mới đáp bừa như vậy, bởi tiểu nhân tưởng đâu vị khách quan kia chính là Trầm công tử.

Phùng võ sư lại hỏi:

- Người khách kia hiện đã đi đâu?

- Tiểu nhân không rõ!

Từ võ sư tiếp lời:

- Tại sao người ấy lại phải tốn tiền bảo người thay thế?

- Y bảo là có một thuyền hàng hóa vừa đến ở ngoài thành, cần phải chuyển lên bờ ngay, y muốn âm thầm đến đó xem xét bọn quản sự tay chân có sạch sẽ hay không,

nhưng sợ trong số họ có thể sẽ đến khách điểm thăm dò trước, nên bảo tiểu nhân thay thế nằm trên giường giả bệnh.

Trầm công tử cười khẩy quát:

- Láo!

Nhị Xuyên Tử hoảng kinh:

- Nếu tiểu nhân mà...

Trầm công tử tảng lờ, quay sang hai vị võ sư hỏi:

- Theo Từ sư phụ và Phùng sư phụ, lời nói của y có đáng tin hay không?

Từ võ sư trầm ngâm:

- Có hai khả năng, nếu y nói đúng là sự thật thì rất có thể tên tiểu tử hồi sáng chính là kẻ đã giả mạo công tử hôm trước.

Trầm công tử ngẩn người buột miệng:

- Đúng rồi!

Từ võ sư chậm rãi nói tiếp:

- Nói cách khác, trước hết y gạt gã gã phổ ky này thay thế cho y, sau đó lại đưa đến đây lãnh thưởng, đúng là một kế liên hoàn. Bởi việc này không một ai biết, chỉ có kẻ sắp bày mới rõ, lúc ở khách điểm y đã không báo danh tánh, chỉ cần giữ chút thủ đoạn là đã khiến cho gã phổ ky này gánh chịu hết.

Trầm công tử trố mắt:

- Ý Từ sư phụ muốn nói là kẻ đã mạo nhận gây chuyện xằng bậy hôm trước và người khách trú tại phòng số bốn tại khách điểm Hồng Tân chính là tên tiểu tử kia ư?

Từ võ sư gật đầu:

- Đúng vậy!

Phùng võ sư lẩm bẩm:

- Thật là cả gan, đã mạo danh gây chuyện rồi còn dám hiện thân gạt lấy tiền thưởng, tên tiểu tử ấy tuổi tác chưa bao nhiêu, nhưng hành động quả là táo bạo.

Nhị Xuyên Tử vội xen vào:

- Vậy là công tử đã biết tiểu nhân bị oan rồi phải không?

Từ võ sư lừ mắt, lạnh lùng nói:

- Đừng vội, bốn tịch đã nói rồi, đây chẳng qua chỉ là giả thiết, người một mực bảo là không phải hòng chạy tội, ai dám bảo đảm đây không phải là một khổ nhục kế của các người đã thông đồng với nhau?

Nhị Xuyên Tử quá tức tưởi, lập tức ngắt xủ.

Từ võ sư lạnh lùng nói tiếp:

- Với bộ dạng của người tuy không thể là chủ mưu, song cũng rất có thể là một đồng lõa.

Trầm công tử nghe nói vậy lại phùng lửa giận, vụt quay lại, vung tay, lại một cái tát tai, gần giọng quát:

- Khai mau, thật ra người...

Có lẽ cái tát tai này quá mạnh, Nhị Xuyên Tử bỗng từ trong lòng rơi ra một quyển sách nhỏ.

Phùng võ sư liền bước tới cúi xuống nhặt lên xem, lập tức thoáng biến sắc mặt.

Từ võ sư trở mặt hỏi:

- Sách gì vậy?

Phùng võ sư hất mạnh đầu, nắm chặt lấy quyển sách trong tay, nhìn Nhị Xuyên Tử dưới đất, trầm giọng hỏi:

- Quyển sách này người từ đâu mà có?

- Đã nhặt được!

- Đã xem qua chưa?

- Rồi!

- Có biết trong ấy là gì không?

- Không!

- Thật chứ?

- Tiểu nhân biết rất ít chữ... theo tiểu nhân đoán thì... có lẽ đó là một quyển sách dạy viết chữ...

Phen này thì Nhị Xuyên Tử đã trả lời khá khôn ngoan, bởi nếu thành thật nói ra là sau khi người khách phòng số bốn rời khỏi, đã có người từ trên ô cửa ném xuống rất có thể lại gặp thêm rắc rối nữa.

Quả nhiên, Phùng võ sư thấy y đã trả lời một cách mau mắn, liền quay ra ngoài lớn tiếng gọi:

- Trầm Thọ và Trầm Hỷ đâu?

Hai tên gia tướng lập tức đi vào.

Phùng võ sư trao quyển sách nhỏ cho Từ võ sư, đồng thời nháy mắt ra hiệu với Trầm công tử, sau đó bước tới giải huyệt cho Nhị Xuyên Tử, đành mặt nói:

- Tai họa phen này hoàn toàn là do người tham tiền mà ra, từ nay nhớ là phải cẩn thận đấy!

Sau khi hai tên gia tướng đưa Nhị Xuyên Tử ra ngoài, Từ võ sư liền đóng cửa phòng lại, đoạn quay vào nghiêm nghị nói:

- Giờ xin công tử hãy thận trọng mà suy xét, giữ lại quyển sách này, năm ba năm sau nó sẽ có thể khiến cho công tử vang danh thiên hạ, nhưng đồng thời cũng có thể đem đến cho công tử họa sát thân...

Trầm công tử đón lấy quyển sách nhỏ lật ra xem, ngẩng lên hỏi:

- Kim Bút Lệnh Hồ đại hiệp ở Khai Phong Thiên Long Phủ chính là đã luyện tập bút pháp này phải không?

Từ võ sư gật đầu:

- Vâng!

Trầm công tử vẻ hoài nghi:

- “Pho Kim Bút Tung Hoàn Thất Thập Nhị Thức” này có thể nói là một vật vô giá trong giới võ lâm, tại sao lại bị một gã phổ ky khách điểm nhật được thế nhỉ?”

Từ võ sư giọng nặng nề:

- Đó chính là nguyên nhân mà bốn tịch đã nói là có thể đem đến họa sát thân, bởi vì đã có được nó một cách quá dễ dàng!

Trầm công tử quay sang Phùng võ sư hỏi:

- Ý Phùng sư phụ thế nào?

Phùng võ sư thở dài:

- Lời nói của Từ huynh cũng rất có lý, tuy nhiên, Phùng mỗ nhận thấy nếu bỏ qua thì cũng rất là uổng...

Trầm công tử gật đầu:

- Phải rồi, nếu bỏ qua thì chỉ có thể hoàn trả lại cho gã phổ ky kia, còn như chúng ta hủy đi thì có ai biết? Ai tin kia chứ?

Phùng võ sư lắc đầu:

- Vây cũng không ổn, nếu hoàn trả cho gã phổ ky kia, hắn không biết khinh trọng lợi hại, sớm muộn gì cũng lại sẽ gặp rắc rối, bấy giờ mà hắn nói ra là quyển sách này đã từng bị chúng ta giữ lại, nguyên chủ nhân của nó rất có thể sẽ nghĩ chúng ta đã sao chép lại một quyển khác.

Từ võ sư trầm giọng:

- Do đó, theo bốn tịch thì việc đến nước này, chỉ còn một cách mà thôi!

Trầm công tử vội hỏi:

- Cách ấy ra sao?

Từ võ sư phán mạnh:

- Hãy giết gã phổ ky kia đi!

Trầm công tử lặng thinh trầm ngâm, lát sau lắc đầu nói:

- Cổ nhân có câu: “Muốn người không biết, trừ phi đừng làm!” Sau này vạn nhất lộ ra thì thật không hay cho quan thanh của gia nghiêm.

Phùng võ sư ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Vậy thì chi bằng hãy cho gọi hấn đến đây, tìm một lý do nào đó để cho hấn một món tiền, bảo hấn âm thầm rời khỏi Trường An, mai danh ẩn tánh, đổi sang nghề khác, bỏ đi càng xa càng tốt.

Trầm công tử gật gù:

- Đó quả là một ý kiến thỏa đáng!

o O o

Do Nhân Kiệt nằm ngửa trên giường, mắt nhắm chiêu nhìn lên trần nhà, lòng đầy băng khuâng.

Năm sáu ngày qua, vì mong được nghe lại tiếng hát kia, hầu hội kiến với Tiêu Dao Thư Sinh đã tưởng tượng, nên ngày nào chàng cũng có mặt tại Trạng Nguyên Lầu, song vị lão nhân thần bí kia đã không thấy xuất hiện nữa.

Bây giờ biết đi đâu đây?

Sau cùng, chàng quyết định thực hiện lời đã hứa với hai ông cháu Kim lão hôm trước, tìm cách trà trộn vào Long Uy tiêu cục rồi hăng liệu!

o O o

Hôm sau vào lúc gần giờ Ngọ, trước cửa Long Uy tiêu cục tọa lạc tại đại lộ Thạch Sư Tử phía đông thành, một thiếu niên tuổi chừng mười tám, mười chín từ xa đi tới, chỉ thấy y đầu đội chiếc nón rơm rách rưới, ngọn côn gỗ trong tay vung qua loạn xạ, miệng ngheu ngao ca hát như thể đi trong chốn không người, bộ dạng hết như một tên vô lại.

Ngay khi ấy, một thanh niên người làm công tử trong tiêu cục bước ra, tay trái bưng một chiếc đĩa sành, tay phải xách một chiếc ấm thiếc to, như đang định đi qua bên kia đường mua rượu và thức nhắm.

Lúc đó vì có một chiếc xe ngựa đi qua, người thanh niên ấy đành đứng lại chờ, vừa đúng lúc tên tiểu vô lại kia đi tới, ngọn côn trong tay chẳng hiểu vô tình hay cố ý đã quét trúng chiếc đĩa sành trên tay người thanh niên, chiếc đĩa lập tức rơi xuống đất vỡ nát.

Thật ra thì chiếc đĩa sành cũng chẳng đáng giá là bao, nếu như tên tiểu vô lại chịu xin lỗi thì có lẽ đầu đó đã êm xuôi.

Thế nhưng, tên tiểu vô lại làm như chẳng có việc gì xảy ra vẫn đi tiếp và ngheu ngao hát.

Người thanh niên ấy có tên là “Tiểu Xuân Lô” trong tiêu cục, thấy tên tiểu vô lại đã làm vỡ đồ của mình mà vẫn điềm nhiên ung dung thế kia, bất giác lửa giận phùng lên.

Lập tức phóng bước đuổi theo, tóm lấy cổ áo tên tiểu vô lại, gắt giọng quát:

- Tiểu tử ngươi đã đui mù rồi hả?

Tiểu vô lại rút cổ, vùng vẫy quay đầu lại, trợn mắt hỏi:

- Đui mù hay sáng mắt thì sao?

Tiểu Xuân Lô thấy đối phương quá ngang ngược, thì càng thêm tức giận, năm ngón tay siết chặt giật mạnh, tròng mắt quát:

- Sao hả? Lão tử nện cho ngươi một trận mới được.

Tiểu vô lại gật đầu:

- Tốt thôi, tiên hạ thủ vi cường!

Đoạn tay phải lẹ làng co lại, dùng khuỷu tay thúc vào ngực Tiểu Xuân Lô.

Tiểu Xuân Lô không kịp trở tay, liền bị thúc trúng loạn choạng bật lùi ra bốn bước rồi ngã lăn ra đất.

Thế nhưng, tiểu vô lại xuất thủ lực đạo không mạnh, nên Tiểu Xuân Lô không hề bị nội thương, lập tức lộn người đứng lên ngay.

Tiểu vô lại một chiêu đắc thủ, lập tức giậm chân đứng tấn, hay tai nắm lại thủ thế, cười hăng hắc nói:

- Có gan thì hãy xông vào tiếp nào!

Tiểu Xuân Lô thấy lối thủ thế của đối phương quá tầm thường, không khỏi cười thầm khinh bỉ, mặc dù y chỉ là một người làm công trong Long Uy tiêu cục, nhưng dù sao cũng biết được vài ba miếng võ, so với tên tiểu vô lại kia cũng còn cao hơn nhiều.

Thế là chẳng nói chẳng rằng, sấn tới tả quyền vung ra đánh lạc hướng đối phương, hữu quyền một chiêu Hắc Hồ Thấu Tâm đâm thẳng vào bụng tiểu vô lại.

Tiểu vô lại không biết quyền thứ nhất của đối phương chỉ là hư chiêu, vừa định vung tay đỡ gạt thì hữu quyền của đối phương đã thừa cơ đâm tới.

Không còn trở tay kịp nữa, liền bị đâm trúng một quyền, bật ngửa ngã ra sau.

Giờ đến lượt Tiểu Xuân Lô phách lối nói:

- Tiểu tử, tiếp tục nữa không hả?

Tiểu vô lại lồm cồm bò dậy, lặng thinh không nói một lời, đâm đầu lủ tới hệt như một con trâu điên.

Tiểu Xuân Lô cười ha hả:

- Hay lắm!

Đoạn lách người sang bên, tay trái giơ lên, định chờ cho đối phương lủ qua, tung chân đá vào bụng đối phương. Nếu sự việc xảy ra chắc chắn tiểu vô lại sẽ chúi tới bờ càn trên mặt đất chứ chẳng sai.

Song sự đời luôn oái oăm, tiểu vô lại vừa lao tới giữa chừng, bỗng vướng chân vào một viên gạch lát đường, người liền mất thăng bằng, loạng choạng lủ chếch sang bên, trời xui đất khiến lại đẩy ngay vào bụng Tiểu Xuân Lô.

Bởi quá bất ngờ, Tiểu Xuân Lô nhất thời không kịp tránh né, bị đầu đối phương đâm sầm vào bụng, “hự” lên một tiếng, hai người cũng lăn kềnh ra đất.

Những người xúm lại xem thấy vậy liền cười ầm ĩ.

Tiểu Xuân Lô hai lần bị ngã, không còn màng đến thể thống và chưởng pháp gì nữa, lăn người đè lên mình tiểu vô lại, vung quyền đâm tới tấp.

Tiểu vô lại tuy không biết gì về chiêu thức võ công, song nói về loạn đả thì rất là sành sỏi, chỉ thấy y ôm lấy đầu và mặt chịu đựng mấy quyền, sau đó xuất kỳ bất ý lật người thật mạnh, trở lại đè lên mình Tiểu Xuân Lô.

Và cứ thế người lật qua, kẻ lật lại, chẳng ai kém ai đánh đâm loạn xạ, lát sau hai người đều mất sừng mũi toác, máu chảy ròng ròng.

Người đứng xem mỗi lúc một đông, thấy đều điên cuồng la hét cổ vũ.

Người trong tiêu cục lúc này đã bị kinh động. Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long thoát tiên ngõ đã xảy ra đại sự gì, cùng hai vị tiêu sư vội vã ra xem, thấy chỉ là một nhân viên tiêu cục đánh nhau với một gã rách rưới, lúc ấy mới yên tâm.

Hai vị tiêu sư cùng bước tới quát:

- Dừng tay lại ngay!

Lúc ấy tiểu vô lại đang giành được ưu thế, đầu chịu dừng tay, vẫn vung quyền đánh tới tấp.

Hai vị tiêu sư thấy quát ngăn không xong, đành đến gần mỗi người nắm lấy một người kéo ra.

Mã Như Long nhìn Tiểu Xuân Lô sầm mặt nói:

- Sao lại xảy ra thế này?

Tiểu Xuân Lô bèn tức tối kể lại tự sự. Nghe xong, Mã Như Long khoát tay nói:

- Đi vào ngay!

Đoạn lão đi đến trước mặt tiểu vô lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ có phải người trong thành này không?

Tiểu vô lại hậm hực nhỏ toẹt một bãi nước miếng, bữu môi nói:

- Kẻ này mà là người Trường An ư? Hắc...

Mã Như Long thoáng chau mày:

- Sao tiểu huynh đệ nóng nảy quá vậy?

Tiểu vô lại vỗ ngực:

- Kẻ nghèo chỉ có một mạng sống, kẻ này sợ ai kia chứ?

Đoạn hấn lại xuống tấn thủ thế nói tiếp:

- Ai không phục thì cứ xáp vào!

Mã Như Long không nén được, mỉm cười hỏi:

- Tiểu huynh đệ có biết đây là đâu và lão phu là ai không?

Tiểu vô lại quơ nắm đấm:

- Là ai cũng mặc, ai cũng vậy thôi, nếu tiểu gia mà sợ thì đâu có đến cái xứ Trường An này.

Mã Như Long gật gù ra chiều hài lòng, vui vẻ nói:

- Nghe giọng nói của tiểu huynh đệ hẳn là từ nơi không xa đến đây, có lẽ đã từng nghe nói đến trong thành Trường An có một Long Uy tiêu cục chứ?

Tiểu vô lại gật đầu:

- Vâng, có nghe. Tiêu cục ấy không nhỏ, trong có một vị Mã cục chủ rất tốt. Nhưng, hắc hắc... lão già ơi, lão đừng hòng đưa cái chiêu bài vàng đỏ ra...

Những người đứng xem liền cười ồ lên, ngay cả hai vị tiêu sư đứng cạnh Mã Như Long cũng không nén được, đều phá lên cười.

Tiểu vô lại ngoảnh sang trừng mắt rống lên:

- Cười, các người cười cái gì? Người nào có giỏi thì hãy đứng ra đây cười cho tiểu gia xem thử!

Mã Như Long lại tiến tới một bước, nhoen cười nói:

- Tiểu huynh đệ, không can gì đến họ đâu. Để lão phu nói cho nghe, tiểu huynh đệ có biết người vừa đánh nhau với tiểu huynh đệ là ai không? Hẳn là một tiêu viên trong Long Uy tiêu cục, họ tên là Thường Ngọc Sơn, hiệu là Tiểu thiên lô, và lão phu

đây chẳng phải ai khác chính là cục chủ Mã Như Long của Long Uy tiêu cục, người mà tiểu huynh đệ vừa mới phê bình là tốt ấy!

Thoáng dừng, lão lại mỉm cười nói tiếp:

- Bốn cục hiện đang thiếu người, lão phu thấy tiểu huynh đệ thẳng thắn và can đảm, hết sức ngưỡng mộ. Nếu như tiểu huynh đệ hiện nay không cần đi nơi khác, hãy vào giúp cho tiêu cục lão phu được chăng?

Tiểu vô lại ngớ ra hồi lâu, giờ mới định thần lại, chơm chớm mắt nói:

- Kể này vào tiêu cục sẽ ngồi ở ghế thứ mấy?

Câu hỏi này lại một lần nữa khiến cho những người đứng xem cười âm lên.

Song lần này thì tiểu vô lại không chấp nữa, hai mắt nhìn vào mặt Mã Như Long chờ đợi câu trả lời, dường như xem trọng về vấn đề này lắm.

Mã Như Long nén cười nói:

- Hãy vào trong thay quần áo vào rửa mặt ăn uống trước đã, điều ấy để rồi sau hẵng tính cũng chẳng muộn.

Tiểu vô lại kiên quyết:

- Không, kể này phải biết rõ trước mới được!

Mã Như Long đành dần lòng giải thích:

- Tiểu huynh đệ nói đó là lối gọi thứ hạng của giới hắc đạo chốn giang hồ, còn giới tiêu cục thì không bao giờ sử dụng lối xưng hô ấy.

- Vậy chứ giới tiêu cục thì xưng hô thế nào?

- Trong tiêu cục ngoài cục chủ và một tổng tiêu sư, tiếp đến là tiêu sư, phó tiêu sư, liên lạc, cầm cờ, tạp dịch. Bên nội vụ thì có tài chánh, văn thư, đầu bếp, thủ kho v.v...

Tiểu vô lại thắc mắc hỏi:

- Họ Thường khi này là gì? Tiêu viên ư?

Mã Như Long gật đầu:

- Phải! Phàm từ phó tiêu sư trở xuống thấy đều được gọi là tiêu viên.

Tiểu vô lại chớp mắt:

- Vậy họ Thường kia là tiêu viên, kể này tội hơn y, làm phó tiêu sư hẳn là được chứ?

Những người đứng xem lại cười âm lên.

Mã Như Long thấy đối phương là kẻ dằn dặt, khó có thể giải thích cho ý hiểu được. Nếu tiếp tục giảng co thế này thì chỉ làm trò cười cho kẻ khác, bèn bước tới cặp tay tiểu vô lại cười nói:

- Được, xin chiều ý tiểu huynh đệ, hãy vào trong rồi hẵng tính.

Trong mấy ngày sau đó, trong thành Trường An lại có thêm một chuyện để mọi người đàm tiếu nữa. Đó là Long Uy tiêu cục đã nhận một người không biết võ công vào làm “phó tiêu sư”.

Đêm hôm ấy, Do Nhân Kiệt nằm trong một gian sương phòng ở hậu viện Long Uy tiêu cục, vừa sờ lên góc trán sưng húp vừa ngẫm nghĩ:

“Nếu như Tiêu Dao Thư Sinh thật sự có mặt tại Trường An, việc ăn quyết hôm trước tại Trạng Nguyên Lầu chẳng phải là vô cớ. Có thể nào ông ấy đã tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa mình với Kim lão nên mới giở trò ấy ra để trêu cợt mình hay không? Nếu quả đúng như vậy, chuyện náo loạn hôm nay của mình với sự tinh minh của ông ấy, nhất định chẳng khó đoán ra được kẻ gây sự là ai. Vậy có thể nào ông ấy lại tìm đến đây chăng?”

Ngay khi ấy, ngoài sân bỗng vang lên tiếng bước chân rậm rịch.

Do Nhân Kiệt liền ngưng thần lắng nghe, bất giác ngạc nhiên thầm nhủ:

“Nghe tiếng bước chân ít ra cũng trên hai mươi người, tập hợp hết tất cả người trong Long Uy tiêu cục cũng chỉ có ngần ấy. Trong lúc đêm hôm khuya khoắt thế này, mọi người không ngủ mà làm gì thế nhỉ?”

Chàng bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, bèn nhẹ nhàng xuống giường, men theo vách lằn mò đến bên cửa sổ, ghé mắt nhìn qua khe hở, khi trông thấy rõ, bất giác lại sửng người.

Bởi chàng xuống giường hơi muộn nên chỉ nhìn thấy mấy bóng người đi sau cùng, và người đi sau cùng, chẳng ai khác chính là cục chủ Mã Như Long.

Những người đi trước đã qua khỏi cửa giữa, vào đến bên trong, chỉ loáng thoáng trông thấy ánh sáng chập chóa, dường như là hai hàng đèn lồng đi trước, tiếp theo là một hàng kiệu nhỏ.

Đó là thân quyến của tiêu cục ư? Sao lại nhiều thế này?

Hơn nữa, đêm khuya từ đâu về đến nhỉ?

- o O o -

Thấm thoát bảy tám ngày trôi qua, Do Nhân Kiệt vẫn không tìm được câu giải đáp về điều thắc mắc trên.

Long Uy tiêu cục nối liền với khu nhà ở, tất cả gồm có năm khu, thường khi tất cả mọi người đều không được vượt qua khu nhà thứ hai.

Vì thận trọng, Do Nhân Kiệt không dám tùy tiện mở lời thăm dò những tiêu viên khác, và lạ lùng nhất là trong bảy tám ngày qua, trong tiêu cục không còn xuất hiện sự kiện gì khác lạ.

Thời gian ấy Do Nhân Kiệt rất khéo xử sự, đã dần dần giành được thiện cảm của mọi người. Kẻ khác xem chàng là một tên ngốc, chàng cũng tương kế tựu kế, luôn phát huy sự “ngốc nghếch” của mình.

Chẳng hạn như danh tánh chàng đã báo là Dư Tế Nhân, nếu ai gọi chàng là “Tiểu Dư” hay “lão đệ” thì chàng trừng mắt không thèm đếm xỉa đến, còn như ai gọi chàng là “Dư phó tiêu đầu”, mặc dù là với giọng điệu mỉa mai chế nhạo, chàng đều vui vẻ khiêm tốn đáp “không dám”, rồi hỏi đối phương “có điều chi dạy bảo?”

Có điều chi dạy bảo? Mười thì có chín lần nếu không phải bảo chàng pha trà thì sai chàng lấy đồ dùng.

Tuy nhiên, mọi người đều biết chàng có tính “khùng”, nên cũng chẳng dám làm quá đáng. Mỗi lần bảo chàng làm việc gì, đều nói là “xin” hoặc “phiền”, như thế đó không phải sai bảo mà là thân tình. Còn đối với chàng chỉ cần đối phương không quá trắng trợn đều bất chấp.

Trong thời gian ấy, có một sự kiện khác cũng khiến cho Do Nhân Kiệt hết sức thắc mắc.

Đó là trong tiêu cục ngoài Mã cục chủ ra, từ tổng tiêu sư cho đến xa phu, hằng ngày đều tiêu xài hết sức rộng rãi, rượu thịt, trà, thuốc hút đều là loại thượng hạng.

Có lẽ vào ngày thứ ba kể từ lúc chàng có mặt trong tiêu cục, vì muốn mua ít vật tiêu dùng linh tinh nên chàng đã xin ứng trước một xâu tiền. Nhưng thật không ngờ, lão tài phú Lý sư gia lại đưa ngay cho chàng năm lạng bạc, và còn nói:

- Khi nào không đủ tiền, cứ đến đây mà lấy!

Còn các tiêu viên mỗi ngày trời vừa sẩm tối, chỉ cần cục chủ và tổng tiêu sư đi vắng, hầu như ngày nào cũng ở trong nhà bếp chờ bài cầu, mỗi ván ăn thua đến mấy mươi lạng bạc.

Cuộc sống dư dật của họ thế này là nhờ vào sự thu thập ở đâu? Việc bảo tiêu ư? E rằng không phải vậy! Theo như chàng biết, về mặt kinh doanh của tiêu tục này dường như cũng đâu có gì là hưng thịnh.

Trong tiêu cục tổng cộng chừng mười lăm, mười sáu người. Từ khi chàng bước chân vào tiêu cục đến nay, tất cả mọi người ngoài việc uống rượu, cờ bạc và tìm đến thanh lâu kỹ viện, chẳng còn làm gì khác nữa.

Một tiêu cục thanh danh lầy lừng mà lại nhàn nhã đến vậy ư?

Do Nhân Kiệt mặc dù đang ở trong tiêu cực, song chàng càng ngày càng thấy khó hiểu về cái Long Uy tiêu cực này, bởi tiêu cực này nhìn bề ngoài thật quá bình thường và yên tĩnh.

Hôm ấy, Do Nhân Kiệt cảm thấy buồn tẻ, định tìm lý do ra ngoài dạo một lát, nhân tiện xem Lưu Tinh Cẩn Nguyệt Lang Tinh Kỳ và Ác Quân Bình Công Tôn Tiết có còn ở Trường An hay không, cùng lão nhân thần bí mà chàng đã nghĩ là Tiêu Dao Thư Sinh có còn xuất hiện tại Trạng Nguyên Lầu nữa hay không, vừa lúc một hán tử trung niên mập lùn tất tả đi vào tiêu cực.

Hán tử ấy tướng mạo rất là đặc thù, gương mặt đỏ gay hai má phúng phính, đôi mày rậm rì và dài, nhưng miệng thì lại rất nhỏ bé, tuổi trạc tứ tuần dáng vẻ rất là xảo quyệt.

Vừa vào đến cửa, hán tử ấy liền đưa đôi mắt ti hí lảo liên nhìn quanh như đang định tìm ai đó. Bấy giờ tổng tiêu sư đang ở trong hậu viện, mấy chánh phó tiêu sư thì đã được mời đến Trạng Nguyên Lầu, chỉ còn chàng với Tiểu Xuân Lôi, Lý sư gia cùng hai tiêu viên là lão Tiền và lão Tôn.

Do Nhân Kiệt nghi ngờ người này có thể là một khách hàng đến bàn chuyện làm ăn chăng?

Tiểu Xuân Lôi bỗng đứng lên ngoắc tay nói:

- Dư phó tiêu sư, hãy ra phía sau, tiểu đệ có điều cần nói.

Do Nhân Kiệt theo y đến tây viện ở phía sau, hỏi:

- Thường huynh có điều chi dạy bảo?

Tiểu Xuân Lôi xua tay:

- Về việc hôm trước, tiểu đệ càng nghĩ càng thấy áy náy, cho nên tiểu đệ định...

Do Nhân Kiệt thoáng động tâm:

- Phải rồi! Tên tiểu tử này giả vờ kiếm chuyện để nói, nhất định là vì vấn đề của hán tử kia, sợ mình có mặt ngoài kia có thể sẽ gây trở ngại, một mình nên mới viện cớ dẫn dụ mình ra chỗ khác. Qua đó đủ thấy hán tử kia nhất định không phải là người tốt lành.

Bởi nhất thời không nghĩ ra cách thoát thân, Do Nhân Kiệt đành vờ vĩnh nói:

- Thường huynh định sao?

Tiểu Xuân Lôi hắng giọng:

- Định... hôm nào rảnh rồi sẽ mời phó tiêu đầu uống một bữa cho thỏa thích.

Do Nhân Kiệt thầm nhủ:

“Hôm nào rảnh rồi, ta phải tấn cho người một trận thỏa thích mới đúng hơn”.

Song ngoài mặt chàng vẫn vui vẻ nói:

- Thường huynh khách sáo quá!
- Những mong phó tiêu đầu chó chối từ!
- Đến lúc ấy hăng hay.
- Xin phó tiêu đầu hãy ưng thuận trước thì tiểu đệ mới yên tâm...

Quả nhiên đã không ngoài dự đoán, đến khi Do Nhân Kiệt trở ra ngoài thì hán tử kia đã đi khỏi từ bao giờ.

Đêm hôm ấy, trong tiêu cục chẳng có điều gì khác lạ và đóng cửa rất sớm, bọn tiêu viên vẫn xúm nhau trong nhà bếp chơi bài cẩu như mọi khi, chỉ tám vị chánh phó tiêu sư là không có mặt, chẳng rõ đã đi đâu.

Hôm sau, tin tức truyền đến, một chuyến tiêu hàng do hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến cùng nhận áp tải đã bị đánh cướp tại khu vực Mậu Lăng vào đêm hôm qua, bốn tiêu sư và mười mấy tiêu viên của cả hai tiêu cục hoàn toàn thiệt mạng, tổn thất tổng giá trị trên mười vạn lạng bạc.

Thế là Do Nhân Kiệt đã hiểu, thì ra Long Uy tiêu cục này đã sống nhờ như vậy.

Bởi tất cả nhân viên của hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến không một ai sống sót, nên vụ cướp trên chẳng có chút manh mối điều tra, kể như hoàn toàn bế tắc, trừ phi trong nội bộ bọn cướp có sự xung đột, bằng không chẳng có chút hy vọng tìm lại được thất tiêu.

Khi được tin, cục chủ Kim Tiên Mạnh Thường Mã Như Long lập tức cùng tổng tiêu sư Nhất Kiếm Truy Hồn Lữ Minh Nhạc chia nhau đến ngay hai tiêu cục Tây Kinh và Song Yến để hỏi thăm và an ủi, đồng thời còn trịnh trọng hứa là sẽ đem hết toàn lực Long Uy tiêu cục giúp sức truy tìm thủ phạm. Nếu trong thời gian ngắn chưa tìm được thất tiêu, cũng sẽ đem hết tài sản hiện có của Long Uy tiêu cục giúp hai nhà thu xếp hậu sự và bồi thường cho chủ hàng.

Do Nhân Kiệt hết sức căm phẫn, liền quyết định hành động.

Chàng đi đến trước quầy tài vụ, buông tiếng thở dài thậm thượt, nhìn Lý sư gia thấp giọng nói:

- Ôi, thật không ngờ làm cái nghề bảo tiêu này...

Lý sư gia ngạc nhiên:

- Lão đệ đã sợ rồi ư?

Do Nhân Kiệt ngượng ngùng:

- Cũng có một chút, trước kia tại hạ chỉ nhìn thấy cái vẻ oai phong khi trở thành tiêu sư, ngờ đâu khi đã trở thành tiêu sư rồi thì... chẳng khác nào đem tính mạng ra làm trò đùa...

Lý sư gia ngẫm nghĩ chốt lát, đoạn từ trong quây lấy ra một gói bạc, đưa ra nói:

- Đây là hai mươi lạng bạc, lão đệ hãy cầm lấy làm lộ phí.

Do Nhân Kiệt cúi đầu đón lấy:

- Cục chủ...

Lý sư gia khoát tay:

- Không sao, khi nào cục chủ về đến, lão phu nói lại được rồi.

Chờ cho Do Nhân Kiệt ra khỏi cửa, Lý sư gia lập tức gọi một tiêu sư họ Trương đến, khẽ nói:

- Hãy theo dõi hắn xem thử!

Hai giờ sau, Trương tiêu sư về đến tiêu cục, lắc đầu nói:

- Có trời mới hiểu tại sao cục chủ lại để mắt đến một tên vô tích sự như vậy.

Lý sư gia vội hỏi:

- Thế nào hả?

Trương tiêu sư nhếch môi cười:

- Biết tên tiểu tử ấy đã làm gì với hai mươi lạng bạc không? Trước tiên hắn mua một bộ quần áo mới, sau đó đi thẳng đến Trạng Nguyên Lầu ăn uống một bữa thật thịnh soạn. Cuối cùng, có lẽ sư gia nằm mơ cũng không ngờ tới tên tiểu tử ấy đã thay bộ quần áo mới vào, ngang nhiên đi vào một kỹ viện. Hắc hắc... Ranh con này thật là quá quắt, cục chủ mà biết được không tức chết thì thôi.

- o O o -

Hết Tập 1